

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

● УНІКАЛЬНО!

«Забираємо додому нашу найменшеньку Мар'янку!».

А в отця Петра – 7 доньок!

Цими днями його дружина – їмость Наталія – знову стала мамою у 46 років

Подружжя вже й не думало, що в такому віці ще раз стануть батьками, але зраділи неочікуваній вагітності, адже кожну свою дитину вважають Божим подарунком

“ Чоловік казав, що відчуває – це знову дівчинка.

Розповідь про них – на с. 8 »

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Прокляття за любов

Ворожка ж попереджала: за це кохання доведеться розрахуватися... і рахунок прийшов через роки

«Вона не знала, скільки разів він питав Бога – за що?»

Вражаюча історія – на с.5 і с.16 »

І сказав китайський велетень українською: «Я тебе кохаю, моя дружино!»

Побачивши фото нареченої з церемонії, її почали називати «Імператрицею».

● ГІРКО!

Колишня українська гімнастка Олена Дяченко вийшла заміж за китайського баскетболіста Лі Чженху (обоє на фото)

Подробиці яскравого весілля – на с. 11 »

Бог дав подружжю два сини й дві доньки.

«Якби у мене було сто життів – я кожне прожила б з тобою»

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

«Виграв життя» – це про той випадок, коли знайшов таку дружину, в яку закохуєшся і після багатьох років спільного шляху». За словами мешканця міста Ковеля, що на Волині, Андрія Янкеля, таку дружину він знайшов

Репортаж із дому, де живе любов – на с.2 і с.3 »

Ілюстрація: фейсбук-група «Життя, яке воно є».

Ми ніколи не усвідомлюємо, наскільки ці розмови безцінні, аж поки вони не стануть лише спогадами.

Поки миті не стали спогадами...

● МУДРІ ІСТИНИ

Цінують кожні сімейні посиденьки, навіть ті, що здаються зовсім буденними чи звичайними. Пам'ятайте: не всі, хто сьогодні сидить із вами за одним столом, будуть там завжди

Марія МРІЯ, zytia.org

Ті обійми, які ви даруєте зараз, не замислюючись, колись стануть тим, за чим ваше серце тужитиме чи не найбільше. Тихі розмови, сміх через дрібниці, рідні голоси – ми ніколи не усвідомлюємо, наскільки вони безцінні, аж поки вони не стануть лише спогадами.

Час неблаганно мчить уперед, не питаючи дозволу, і життя змінюється так, як ми й передбачити не можемо. Діти стають дорослими, батьки – лагіднішими й втомленішими, а одного дня бабусі з дідусями залишаються жити лише в наших розповідях та на старих світлинах.

Саме тому кожна хвилинка разом – це дар. Це маленька часточка вічності, захована всередині звичайного дня.

“

Коли все інше знебарвиться, залишиться тільки та любов, якою ви вирішили поділитися.

Не дозволяйте рутині вкрасти ці миті. Затримайтеся в обіймах трохи довше.

Смійтеся трохи гучніше. Слушайте одне

одного трохи уважніше.

Просто посидьте поруч, не рахуючи хвилин. Бо те, що сьогодні здається «просто черговою зустріччю», колись буде загорнуте в щемку ностальгії.

І коли все інше знебарвиться, залишиться тільки та любов, якою ви вирішили поділитися, – та любов, яку ви посіяли у своїй родині тихо й красиво, поки ще мали таку можливість.

«Якби у мене було сто життів – я кожне прожила б з тобою»

● НІХТО, КРИМ ТЕБЕ

Закінчення. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ЛЮБОВ – ПОНАД УСЕ...»

«За стільки літ, що прожиті разом, нікуди не зникли наші ніжні почуття, повага та романтика – навпаки, ми любимо одне одного ще міцніше, стали рідними не лише фізично, а й духовно», – таке зізнання коханій Регіні оприлюднив Андрій Янкель торік, у день 13-ї річниці їхнього шлюбу в соцмережі.

«13 років тому, ця неймовірно красива дівчина, ніжна і з неповторною сонячною усмішкою сказала мені «так», і світ розділився на «до» і «після» з початком щасливого сімейного життя», «Ви бачите результати мого життя та праці, але можете не знати, що 50 відсотків, а то й більше, у всьому цьому, – це праця моєї дружини», – ці слова-одкровення з його фейсбук-сторінки й стали початком розмови з Андрієм та Регіною Янкелями про їхню велику любов, плодами якої є четверо дітей – два сини й дві доньки...

Андрій – ковельчанин. Народився він у багатодітній сім'ї, має вісім сестер і братів.

– Батьки виховували нас у такому дусі, – каже чоловік, – що любов – понад усе. Вони й були найперше для мене прикладом. А ще ж я змалку ходив до церкви християн віри євангельської (п'я-

Фото з архіву родини ЯНКЕЛІВ.

Світлина-пам'ять про день весілля.

тидесятників). Там теж чув про «любов – понад усе». І от мені – двадцять років. Я вже почав міркувати над тим, що мені потрібна моя сім'я, бо подружні стосунки – це те, що дає повноту життя. Просив: «Боже, дай мені таку дружину, з якою б я прожив усе своє життя!».

Вони зустрілися з Регіною, коли йому було двадцять три роки, а їй – ще тільки сімнадцять. Родина дівчини жила в Киргизії. А навесні 2011 року вона із сестрами прямувала через Україну до Німеччини (мама Регіни – українка, а батько, уже покійний, – німець, тож сім'я мала право на виїзд). І на цьому шляху зупинилися у Ковелі – «деякі документи треба було ще дооформити». Згодом сюди приїхали й мати з братом, які врешті-решт мігрують в Німеччину, але вже без Регіни, бо вона тут знайшла свою долю...

– На молодіжному зібранні в нашій церкві ми вперше побачили одне одного, – пригадує Ан-

дрій. – А от чи було це кохання з першого погляду, то з приводу цього чоловік додає: «Ні – не так було, що побачив – і вмить закохався. Регіна зразу мені сподобалася – зовнішність – це те, що бачиш й можеш оцінити. Але тільки за якийсь час я зрозумів, що за характером, поглядами, духом ця дівчина – «моя».

“

Але тільки за якийсь час я зрозумів, що за характером, поглядами, духом ця дівчина – «моя».

Регіна додає:

– Мої перші почуття почалися, коли ми були в Карпатах, куди поїхали молодіжним гуртом одновірців. Там, у горах з їх романтикою, ми ближче з Андрієм познайомилися. Побачила, що він – веселий, відкритий. А потім, уже в Ковелі, на картоплю разом їздили – дівчата й хлопці допомагали одне одному збирати врожай. От тоді й пересвідчилася, що Андрій – ще й дуже хазайновитий, відповідальний – справжній мужчина. І, що для мене важливо, – дуже любить Бога. Така людина – трохи «інша».

«НІ-НІ – ТИ ЩЕ МАЛЕНЬКА, ЯКИЙ ЗАМІЖ?»

Наступного року, взимку, вони одружилися. На той час про свій бізнес в Андрія були тільки плани. Він працював на станції технічного обслуговування – фарбував машини.

– Думка, що от сьогодні маю освідчитися коханій дівчині, лягла мені на серце, – чоловік вертаєть-

ся спогадом до того дня, коли запропонував Регіні стати його дружиною. – Це було без костюма й краватки, без пишності. Я в робочому одязі поїхав до своєї обранниці, знаючи, що в неї теж закінчилася зміна (Регіна працювала кухарем на одному з приватних підприємств). Перш запропонував їй підвезти додому. А по дорозі й освідчився: «Ти мені подобаєшся, я тебе кохаю й хочу, щоб ти стала моєю дружиною». Хоч я бачив, що в нас почуття взаємні – що є, того не сховаєш, все ж сказав, що не чекаю відповіді в цю хвилину. Мовляв, розумію, що тобі тільки вісімнадцять – це важливий вибір, подумай тиждень... Хоч я знав (Андрій сміється – Авт.), що вона скаже: «Так».

А ось як той день запам'ятався Регіні:

– Андрій, певно, побачив, що я розхвилювалася. А як не розхвилюєшся – це ж уперше хлопець

запропонував мені руку й серце? Він дав час, аби я подумала. Такого рішення я не могла прийняти без благословення мами. На той час вона вже теж була в Ковелі. Отож, я прийшла додому й розкажу їй, що Андрій покликав мене заміж. Реакція її була моментальна й однозначна: «Ви що таке придумали? Ні-ні – ти ще маленька, який заміж?». Але я була іншої думки. Так – мені тільки сімнадцять (вісімнадцять виповнилося на день весілля), але мислила я по-дорослішому. Я бачила, що Андрій – той чоловік, з яким можна створювати сім'ю. Тиждень таки подумала, як він сказав, і відповіла, звичайно, згодою. За цей час і мамине благословення мала, і сестер та брата.

Одружилися Андрій та Регіна 19 лютого 2012-го. День – зимовий, тож – трохи холодний, як їм запам'яталося. Зате – тепло й благословенно було в наречених на душі: збулося те, що стало початком їхнього щасливого сімейного життя.

Найкращий відпочинок – на природі.

«ПОКИ ЗБУДУВАЛИ СВІЙ БУДИНОК, ТО СІМ ЛІТ ЖИЛИ З МОЇМИ БАТЬКАМИ»

Після весілля подружжя орендувало квартиру, вважаючи, що це важливо, аби молода сім'я починала жити окремо. З цього приводу Андрій міркує так:

– І сьогодні при нагоді я кажу хлопцям, що коли працює, маєте якусь копійку й можете відкласти, то важливо, аби на час весілля у вас була земельна ділянка й коробка будинку, а решту вже разом із дружиною допрацюєте. Хоч, якщо про себе говорити, то в мене було трохи не так – я мав лише земельну ділянку й фундамент під майбутній будинок. Одружившись, ми з Регіною прожили на найманій квартирі, напевно, пів року. І от мої батьки запропонували перебраться до них. Мовляв, для чого витратити гроші – краще зекономити на оренді житла й свій дім швидше збудувати.

Андрій не ставив дружину, як мовиться, перед фактом, а сказав: «Якщо ти вважаєш, що тобі буде комфортно з моїми батьками, то ми можемо переїхати». Дружина прийняла цю пропозицію й сім літ вона була в невістках. І за ці роки, судячи з почутого, в неї не зіпсувалися стосунки ні з свекрухою, ні з ріднею чоловіка, що не так часто буває. Тож коли переїжджали в свій дім, то його брати й сестри плакали за дружиною Андрія.

У батьківській хаті народилися їхні четверо дітей. Найстаршого сина назвали Давидом, двом донькам теж дали біблійні імена – Данієла й Авігея, а найменший син названий на честь Андрієвого дідуса Филімоном.

– Думали, що Филімон народиться в нашій хаті, але не встигли переїхати до себе, – пригадує Регіна. – 2020 рік зустріли в новому будинку й вже не верталися до батьків – хіба щось з речей перевозили.

Чи думали, що стануть багатодітними батьками? Коли про це зайшла мова, то жінка сказала:

Сьогодні Регіна каже: «З таким чоловіком, як Андрій, можна народжувати дітей».

“ З таким чоловіком мені не було страшно створювати сім'ю, а сьогодні я до цього додам, що з таким чоловіком можна народжувати дітей.

– З таким чоловіком мені не було страшно створювати сім'ю, а сьогодні я до цього додам, що з таким чоловіком можна народжувати дітей. Андрій не просто їх любить – він турбується про них, обоєнює проводити час з синами й доньками, спілкуватися з ними. Справжній тато.

До речі, був час, коли Регіна була не лише дружиною, мамою, домогосподаркою.

– Коли жінка впродовж років постійно вдома, з дітьми, то вона втомлюється від щоденної рутини, – каже Андрій. – І я відчув цю втому Регіни від одноманітності й запропонував їй піти на роботу. Вона відреагувала коротко: «Так, я цього хочу». Ми няню взяли,

Сім'я Янкелів, яка і в повномасштабну війну не змогла жити в розлуці.

щоб була поміч із дітьми, й місяців три дружина, підучившись, працювала менеджером на нашому підприємстві. Але дуже скоро пересвідчилися, що поки що рано залишати дітей – найменшому, Филімонові, торік восени було шість років. Треба ще якийсь час по-

бути з ними, аби не втратити важливіше. Тож на сьогоднішній день Регіна – просто мама, дружина.

– По правді, – каже з приводу цього Регіна, – на роботі легше, як вдома, де кожен день – одні й ті ж клопоти. Коли мене питають: «Ти сидиш з дітьми – не працюєш?», то я відповідаю: «Я працюю, але вдома» й чую наступне питання: «Якусь надомну роботу маєш?». Доводиться уточнити: «Ні, я цілодобово працюю вдома».

А щодо того, чи не пошкодувала жінка в якусь мить, що такою маленькою, як вважала її мама, відповіла згодою, коли Андрій запропонував їй руку й серце, Регіна сказала:

– Я десь прочитала таке: «Якби у мене було сто життів – я кожне прожила б з тобою». Цими словами-афоризмом прокоментувала наше з Андрієм фото в соц-

мережах після тринадцяти літ шлюбу.

«КОЛИ ХЛОПЕЦЬ ОДРУЖУЄТЬСЯ, ТО ВДЯГАЄ НА СЕБЕ «УПРЯЖ», ЯКУ НІКОЛИ НЕ СКИДАЄ»

По суті, спілкування з Андрієм та Регіною якоюсь мірою стало розмовою про уроки сімейного життя від подружжя Янкелів.

– Зустрічаючись із молоддю, – ділився своїми думками Андрій, – говорю їм про коника – коли він молоденький, то безтурботно пасеться на лужку, а як виростає, то втягується в роботу. У сімейному житті (хоч, може, здається смішною така аналогія) – так само. Коли хлопець, молодий чоловік, одружується, то вдягає на себе ту ж «упряж», яку ніколи не скидає, й вона не рветься (не повинна рватися!). Віра в Бога нам дуже допомагає – Господь веде по життю. Але багато залежить від самої людини – треба працювати над собою. Я втішений, що в нас із Регіною саме таке сімейне життя, – нема такого, аби ми сварилися. Бувають непорозуміння, але ми знаходимо вихід із ситуації, прийшовши до спільної думки, як краще зробити...

Коли подружжя побралось, то мало можливість поїхати на проживання в Німеччину. І хтось би ухопився за цю «ниточку» (на сьогодні родина Регіни там живе). Але не вони. Бо, як сказав Андрій, він хоче жити в Україні, серед своїх людей, яких любить. Поїхати й подивитися – то так, і він там бував, але вертався додому.

– А коли почалася повномасштабна війна, – каже чоловік, – то родина наполягла, щоб ми з дітьми їхали в безпечне місце (тоді була мова, що з боку білорусі підуть чеченці). На другий же день я завіз свою сім'ю на кордон, де Регіну з синами й дочками забрали родичі, а сам залишився в Україні.

За місяці розлуки він декілька разів їздив у Німеччину, щоб побачитися, допомогти з облаштуванням побуту. Але коли прибув утретє, то сказав дружині: «Я не можу жити без тебе, ти – без мене. Я не можу їхати з України, бо в мене тут бізнес, який треба було б продавати, а, головне, – не хочу десь на чужині пускати своє коріння й приживатися. То давай – приймай рішення».

І Регіна це рішення прийняла. Бо й сама не могла змиритися з розлукою й не раз говорила чоловікові: «Або ти їдеш до нас, або ми вертаємося до тебе». Андрій забрав сім'ю з Німеччини. Як пригадує, цілий день їхав, не зупиняючись, щоб швидше добратися у свій Ковель, в рідну домівку, зігріту їхнім коханням.

● З висоти душі

«Я закоханий... Люблю!»

Олександр ОЛЕСЬ

Я закоханий... Люблю!
Не признаюся нікому...
Навіть місяцю ясному,
Тільки, може... солов'ю.

І сказав... А солов'ї
Вітру, хмарам розказали.
І тепер думки мої
Вся земля і небо взнали.

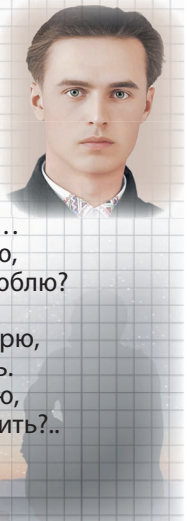

«Небо зорі у воду сіє...»

Василь СИМОНЕНКО

Небо зорі у воду сіє,
Я у пригорщу їх ловлю...
Де знайти я слова зумію,
Щоб сказати, як тебе люблю?

Чим кохання своє я змірю,
Щоб не віру в тебе убити.
Коли іноді й сам не вірю,
Що я здатний отак любити?..

«Якщо я знаю, що таке кохання, то це завдяки тобі» (Герман ГЕССЕ (1877–1962), німецький письменник, філософ, лауреат Нобелівської премії в галузі літератури 1946 року).

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Олена Теліга, хоч і мала чоловіка, але була за вільне кохання...

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Натомість її чоловік Михайло добровільно пішов разом із нею на страту

Очі в неї були зелені. А голос – альта. Такий голос у поєднанні з такими очима – вибухова суміш. Теліга мала дивовижну здатність заворожувати мужчин – навіть не тим, що спокушала, а лиш самим фактом своєї появи

Нею захоплювалися чоловіки, тож жінки, природно, майже завжди її критикували.

За рік до весілля Олена Теліга писала своєму Михайлику: «Тільки така любов гарна, як у нас, коли вона не обов'язок, а світле, радісне, вільне щастя!»

бандуристом Михайлом Телігою, Лена не дуже обтяжувалася ланцюгами Гіменея.

Перша гаряча пристрасть до Михайлика, який розказував їй про «козацькі степи і станиці» (та й взагалі, за однією з версій, українізував дівчину, котра розмовляла російською, жила в Петербурзі, а з Україною мала тільки те спільне, що батька – міністра урядових справ, змінилась усвідомленням того, що чоловіка вона любить, але не кохає.

Можливо, кохання пригасили побутові проблеми. Працюючи землеміром, Михайло Теліга заробляв мало, тож подружжя тривалий час мусило жити в глухому польському селі: перебивалися картоплею і яйцями, терпіли жахливі санітарні умови. Через це обоє часто хворіли.

«Якби Толстой прожив тут кілька днів, – писала Олена, – то прокляв би свої ідеї зближення з народом».

У Варшаві після еміграції було не краще: Телізі навіть доводилося працювати манекенницею в магазині, тобто годинами стовбичити перед кравцями в самій комбінації.

Почалися флірти. Як писав один із палких шанувальників Теліги Юрій Клиновий (син Василя Стефаніка), Олена захоплювалася молодими людьми, а вони «і собі втрачали ум-розум». На сторінках часопису «Ілюстровані вісті», що виходив у Кракові в 1940–1941 роках, навіть з'явилася карикатура, на якій поруч зі словами пісні «А за мною, моло-

дою, ходять хлопці чередою» зобразили Олену Телігу у вигадливому капелюшку (а вона мала смак вибирати їх) і з задертим догори носом. Вона вела за собою череду хлопців, а ззаду плентався пес. Теліга страшенно образилася. Їй не сподобався капелюх, не сподобалась її фігура у виконанні художників Едварда Козака та Святослава Гординського. Гординському адресувалось запитання, як він смів пустити пса?! На що Гординський відповів, що пса не пускав – той сам прибор.

Так чи інакше, Михайло Теліга був змушений миритися з концепцією вільного кохання, виробленою його дружиною, хоча ревнував сильно, болісно, бо свою прекрасну Олену дуже любив.

Ще один соратник Олени за ОУН (звісно, закоханий у неї) Олег Штуль-Жданович писав, що Михайло свідомо відсувався на задній план, коли Олена стала визначною поеткою, але оточення дружини все ж «підтягнуло його». Проте всі мемуаристи сходяться на одному – Михайло кохав Олену дуже.

Вона нерідко спрямовувала критичне слово «проти міщанських буднів». Коли подружжя жило в Польщі, Олена багато листувалася, читала запоями, через що їй часом не вистачало часу на домашні справи, й у хаті був смітник. Зате вона захоплювалася стрільням у ціль (чоловік, до речі, дуже переживав, щоб вона, бува, когось не підстрелила). Байдужість до дому могла бути пов'я-

зана і з тим, що Олена не могла мати дітей, хоча й дуже їх любила. Втім, вона вважала, що це на краще, бо такі жінки, як вона, не повинні ставати матерями, адже не здатні присвятити себе цілком вихованню.

Приятельок Теліга мала багато, подруг – ні. Нею захоплювалися чоловіки, тож жінки, природно, майже завжди її критикували. Та й саму Олену в жіночій дружбі, за її власними словами, відштовхувала заздрість, дрібязковість і нестійкість. Винятком стала лише поетка Наталя Лівичка-Холодна, з якою

“

Мене мучає одне: при всій моїй великій любові до Михайла у мене нема до нього кохання, життя є дуже тяжким для нас обидвох.

у Варшаві в Теліги виникла «справжня, хороша і близька дружба», хоча й нетривала – на заваді став конфлікт між виданнями «Ми» і «Вістник», до яких вони належали.

Свідченням тих стосунків лишилися листи та спогади Наталі. Олена ніжно називала приятельку «еротоманкою» і «гріховним Вампом», та ж писала:

«Наша дружба з Леною була чимось небувалим і незрозумілим як для тих часів, так, тим більше, й для теперішніх. У наші часи, себто під кінець ХХ століття, при загальному упадку колишніх людських вартостей, така дружба двох жінок має іншу назву й інший характер. Тоді все було інакше. Ми обидві були дуже сентиментальні. І ця сентиментальність не знаходила притулку в серцях наших найближчих, а рвалася назовні і прагнула здійснити себе».

Мабуть, найбільшим

захопленням Олени Теліги був Дмитро Донцов (їй – 27, йому – 50). Вона його звала вельмишановним редактором. Цей чоловік, схожий на Мефістофеля, мав успіх у жінок. Донцов – ідеолог українського націоналізму, героїчно-наступального. Тому його обожнювало ціле покоління. Він мав гостре, пристрастно-грубувате перо.

Вірші Теліги вперше опубліковано у «Вістнику» вельмишановного редактора. Там же друкувався і її вірш «Подорожній», присвячений нібито Донцову. Цей вірш тепер проходять у школі.

Ступінь близькості їх нині складно встановити, як стверджують сивочолі дослідники. Улітку 1933-го Теліга писала Наталі Лівичкій-Холодній про Донцова:

«Натусенько, ти не уявляєш, який він мені дорогий. Не мені зорієнтуватися в тому, що це є: кохання, обожання, приязнь чи захоплення, чи не те, не друге й не третє. Але це почуття таке глибоке, що ти мушиш з ним погодитися. Мене мучає одне: при всій моїй великій любові до Михайла у мене нема до нього кохання, життя є дуже тяжким для нас обидвох, а зокрема для мене, бо я з любові до Міші стараюся не показати йому брак кохання».

Донцов називав Олену «милими створінням». В одному з листів дякував їй «за все», натякав на те, що щось інтимне («що хотів») «написав в залучені листі», радив того листа не давати читати

приятелькам, а також цікавився: «Що Ваша «кара божа» (іспити моральності)?». Сам же казав, що чесноливим бути не може, бо це нудно.

Любовні переживання обох вихлюпнулися на папір: вона присвятила йому три вірші, й він, здається, в боргу не лишився, хоча ті ж таки сивочолі дослідники не до кінця впевнені, чи справді належав панові Донцову анонімний вірш «Без присвяти», надрукований у «Вістнику». Втім, аргументів «за» більше:

...Жадних сензацій – не злякалась ти;

І в першу ж нашу ніч на самоті,

Ти келех без вагань перехилила

З солодкою отрутою на дні.

А проте, Донцов, мабуть, так сильно кохав Олену Телігу, що аж... не поїхав за своєю соратницею в Україну в небезпечному 1941-му. Натомість у Київ до Олени приїхав її Михайлик, він і був із нею до кінця.

У липні 1941-го Олена, разом із письменником Уласом Самчуком, таємно од німців, переїхала вброд Сян. Самчук лишився в Рівному. А вона подалася далі сама.

Улас Самчук був одним із багатьох, зачарованих Оленою. Вони удвох переходили Сян – ця мимовільна інтимність зблизила їх, і Самчук не забув цього. Він усе життя страждав, що не зміг врятувати її.

17 жовтня 1941-го вона писала з Рівного до Кракова чоловікові:

«Моє ти золотко рідне, мій найліпший у світі Михайлику! Любий мій, як я сумую без тебе! Так мені тебе бракує, як ніколи в житті. Що буде в Києві? Не знаю! Любий мій, коханий! Вірю, що зустрінемося й заживемо знов разом. Пам'ятай: яка я не є, але тебе одного дуже люблю і життя без тебе не уявляю».

Михайло приїде до неї в Київ – трохи згодом, не вагаючись. Там він ділить із нею усі радощі й небезпеки боротьби. І коли дізнається, що Олену збираються заарештовувати, навмисно йде до неї на роботу, щоб разом з коханою прийняти арешт і смерть в Бабиному Яру у 1942 році. Пізніше скажуть: «Вона померла за ідею, її чоловік – за неї».

Джерело: zno.if.ua

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Ворожка ж попереджала: за це кохання доведеться розрахуватися... і рахунок прийшов через роки

Закінчення. Початок – на с. 16

Зореслав СТОЖАР

«Я... ПРОСЛЬОЗЕНИЙ»

Минуло понад тридцять років.

Світлана їхала в автобусі, притискаючи до грудей стару сумку. За вікном – чужі поля, чужі хати, чужі люди.

Вона стала переселенкою.

Втекла від війни. Від міста, де залишилося її життя.

І, може, – від себе.

...У неділю вона вперше зайшла до сільської церкви.

Стояла, не знаючи, куди подіти руки. Свічка тремтіла в пальцях.

– Хочете до сповіді? – тихо запитав священник.

– Хочу...

Вона стала на коліна.

І слова самі почали виходити.

– У мене чоловік на війні... Василь... Йому п'ятдесят п'ять... Я... я боюся за нього...

Прокляття за любов

«Вона не знала, скільки ночей той чоловік плакав за сестрою. Скільки разів питав Бога – за що?»

Голос зірвався.

– У мене більше нікого нема... Дітей Бог не дав... Може, це кара... Може, це через те... що колись...

Вона заплакала.

– Я відбила його... у подруги... Вона прокляла нас... І... і я все життя думаю... може, це правда...

Тиша в церкві стала густою. І раптом священник тихо запитав:

– Вашого чоловіка звати Василь?

Світлана здригнулася.

– Василь... А звідки ви знаєте?.. Ви що... прозорливий?.. Священник закрив очі.
– Я... просльозений.

– Що?.. – не зрозуміла вона. А він уже не міг стримати голос:

– Бо моя сестра... Марічка... після того... як втратила коханого... пішла в монастир...

Світлана відчула, як земля йде з-під ніг.

– Вона... жива?..

– Жива. Сестра Марія. Світлана затулила обличчя руками.

...Вона не знала, скільки ночей той чоловік плакав за сестрою. Скільки разів питав Бога – за що?

І скільки разів мовчки прощав, уже сам ставши священнослужителем.

“**Молися... за воїна Василя... І за тих його дітей... які так і не народилися...**

...Того ж дня отець Михайло піде до монастиря.

Скаже сестрі:

– Молися... за воїна Василя... І за тих його дітей... які так і не народилися...

Сестра Марія довго стоятиме перед іконою.

І вперше за багато років її губи здригнуться:

– Прости...

...Адесь далеко, на передовій, чоловік на ім'я Василь раптом підніме очі до неба. І не знатиме, чому йому стало трохи легше.

Бо саме в цю мить ворожий снаряд увійде в землю біля їхнього бліндажа – але так і не розірветься.

«Пані, лікування не допомогло... Ви не зможете мати дітей»

● СВІТОВЕ ІМ'Я

Ці слова розбивають не лише серце – вони змінюють усе життя

Василина СМЕТАНА

Вона – Нілюфер Султан. Народжена у 1916 році в Константинополі з імператорською кров'ю в жилах. Правнучка султана, донька принцеси... Дівчина, якій доля ніби вже все визначила наперед.

Але життя вирішило інакше. У 2 роки – втрата батька. У 8 – втрата всього.

Імперія впала. Родина – у вигнанні. З палаців – у невідомість. Після розпаду Османської імперії юна Нілюфер разом із родиною опинилася у Франції.

У 15 років її видали заміж. Без права вибору. За індійського принца Моаззама Джаха (другого сина Мір Османа Алі Хана – останнього Нізама Хайдарабату в Індії).

І все ж... там, де мав бути холодний розрахунок, народилося кохання.

В Індії вона розквітла.

Сильна, вільна, сучасна. Вона стала першою жінкою в родині Нізама, яка відмовилася від паранджі. Нілюфер створила власний стиль – вона адаптувала традиційне сарі, додавши до нього паризького шик: високі підбори, мереживо та витончені прикраси. Світові медіа називали її однією з найкрасивіших жінок планети, а в Індії її обохнювали за сміливість і грацію. Її стиль копіювали, її поважали, нею захоплювались.

“**Її чоловік взяв собі офіційно і другу дружину. І коли в іншій з'явилися діти – вона пішла.**

Але була одна тиша...

Попри блиск діамантів, у житті принцеси була тінь: вона так і не змогла народити спадкоємця. У ті часи для королівської особи це було вироком.

Вона могла зламатися. Але обрала інше.

Вона перетворила біль на дію.

Коли її улюблена служниця померла під час пологів через брак медичної допомоги – відкрила у Гайдарабаді лікарню для матерів і дітей (тепер це – величезний медичний центр Hospital Niloufer, який рятує життя тисячам людей). Допомогала, підтримувала, змінювала життя інших.

Навіть зустрічалась із Ганді. Писала Неру. Робила більше, ніж від неї чекали.

Але традиції перемогли. Її чоловік взяв собі офіційно і другу дружину. І коли в іншій з'явилися діти – вона пішла.

Назавжди.

Свобода прийшла разом із самотністю.

Вона могла стати кінозіркою – але відмовилась.

Обрала тихе життя, допомогу людям... і згодом – нове кохання з американським дипломатом Едвардом Поупом. Спокійне. Справжнє.

Без дітей. Але з гідністю. Вона не стала матір'ю. Але залишила після себе більше – турботу, силу і світло, яке живе досі.

Як латаття, яке не обирає, де народитися, але все одно розквітає.

Нілюфер Султан довела, що принцеса – це не лише корона, а насамперед вчинки. В Індії її досі називають «принцесою народу», бо лікарня в Гайдарабаді стоїть там як живий пам'ятник її серцю.

НАША ДОВІДКА:

Нілюфер Ханім-Султан Бегюм Сахіба (1916–1989) – османська принцеса, правнучка султана Мурада V, яка стала відомою як «Кохинур Гайдарабада» після одруження з індійським принцом. Вона була першою дружиною

Моаззама Джаха, другого сина Мір Османа Алі Хана – останнього Нізама Хайдарабату в Індії.

Вона була однією з найвпливовіших жінок свого часу, поєднуючи східні традиції із західним стилем і присвятивши життя благодійності.

«Кохай усіх, довіряй небагатьом, нікому не роби зла» (Вільям Шекспір (1564–1616), найвидатніший англійський драматург усіх часів і один із найвідоміших драматургів світу).

volyn.com.ua

Чому донька пересідала на задню парту

● УРОК ДОБРОТИ

Або Велика наука від...
7-річної дівчинки

Василь ЧОРНОБРИВЕЦЬ,
zyttia.org

Минулого вівторка, перевіряючи наплічник своєї семирічної доньки, я відчув той самий знайомий «клубок» у горлі, який знає кожен з батьків.

Щоденник лежав на самому верху. А всередині – зауваження червоною ручкою, завірене підписом пані Лариси, класного керівника другого класу.

«Шановні батьки, прошу вас прийти на розмову. Катерина останні кілька тижнів порушує дисципліну. Вона відмовляється сидіти на своєму місці й без дозволу пересідає на задню парту. Попри мої зауваження та покарання, її поведінка не змінюється».

Я зітхнув. Катруся завжди була живою дитиною, але щоб неслух? Це було на неї не схоже. У нас школа – це святе. Не можна бешкетувати під час диктанту, треба поважати вчителя. Я спершу подумав, що це якийсь ранній прояв бунтарства.

Увечері за вечерею атмосфера була гнітючою. Катруся мовчки копирсалася виделкою в гарнірі, низько опустивши голову.

– Катрусю, – почав я, намагаючись зберігати спокій. – Чому ти не слухаєш пані Ларису? Ти ж знаєш, що не можна вставати і бродити класом,

Пані Лариса – вчителька «старого гарту»: сувора, але справедлива, завалена програмою і тридцятьма учнями в класі.

коли заманеться. Це неповага.

Вона відповіла не одразу. Терла край серветки, а в очах бриніли сльози.

– Тату, я не бешкетую. Я навіть жодного слова не кажу.

– Тоді навіщо ти пересідаєш? Вчителька каже, що ти заважаєш Максимкові на останній парті.

Вона різко підняла голову.

– Я не заважаю! – запротестувала тремтячим голосом. – Це тому, що йому страшно.

Я відклав прибори.

– Як це – страшно?

– Максимкові... йому іноді важко дихати. Він стає весь червоний і починає тремтіти. Він ховається за зошит, щоб ніхто не бачив. Але я – бачу.

На кухні запала тиша.

– І що ти робиш, коли підходиш до нього?

– Нічого. Я просто сідаю на вільний стілець поруч. Нічого не кажу. Просто кладу свою руку на стіл, близько до його руки. І за мить він перестає тремтіти. – Вона подивилася на мене з такою беззбройною щирістю. – Якщо я сидітиму попереду на своєму місці, він плакатиме тишком і далі. Це ж сумно, правда?

Я наче приріс до стільця. Ми вчимо дітей таблиці множення, граматики, датам з історії. Вчимо їх піднімати руку і сидіти рівно. Але іноді забуваємо навчити головного: бачити чужий біль.

Катруся у свої сім років зрозуміла те, що ігнорує

більшість дорослих: іноді не потрібні слова чи готові рішення. Потрібна лише твоя присутність.

...Наступного ранку я провів доньку до шкільних воріт і попросив покликати пані Ларису.

Вона вчителька «старого гарту»: сувора, але справедлива, завалена програмою і тридцятьма учнями в класі. Вона зустріла мене суворим поглядом.

“ **Моя донька навчила мене, що найсильніша відповідь – це не аргумент. Це – просто бути поруч.**

– Рада, що ви прийшли. Це треба припинити. У Максима труднощі з навчанням, йому треба зосередитися, а не відволікатися на ігри.

– Пані Ларисо, – м'яко перебив я її. – А ви питали в Максима, чому Катруся сідає поруч із ним?

Вона насупилася.

– Ну... ні, не питала. Я гадала, вони теревенять.

Я переказав їй слова доньки. Про тремтіння. Про мовчазну паніку. Про потребу в тихій підтримці.

Обличчя вчительки змінилося. Професійна «броня» дала тріщину. Вона озирнулася на порожній клас, на ту самотню парту в кінці.

– Я... я не помічала, що він тремтить, – зізналася вона вже не так впевнено. – Він такий тихий. Я думала, він просто ловить гав.

Того дня Катрусю не карали.

За кілька днів донька повернулася зі школи з сяючою усмішкою.

– Тату! Ти знаєш, що виграла вчителька? Вона назвала це «Стільці підтримки».

Пані Лариса переставила меблі в класі. Вона залишила два стільці вільними в різних кутках і пояснила учням: «Якщо ви почуваетесь сумно, розгублено або тривожно – подайте непомітний знак. Хтось із товаришів може прийти і просто сісти на вільне місце поруч. Єдине правило – абсолютна тиша. Ми просто тут, щоб підтримати».

Результат був миттєвим. Це не стало хаосом, якого боялися. Це стало хвилиною спокою.

...Вчора я зустрів маму Максима в магазині. Вона говорила зі сльозами на очах.

– Максимом вперше за цей рік іде до школи без страху в животі, – сказала вона. – Він знає, що він там більше не один.

Ми живемо в суспільстві, яке постійно сперечається. Ми дискутуємо про все на світі: у новинах, у чергах, за сімейним столом. Кожен хоче бути правим, кожен хоче довести свою думку.

Але моя донька навчила мене, що найсильніша відповідь – це не аргумент. Це – просто бути поруч.

Катруся продовжує сидіти біля Максима, коли йому важко. І тепер інші діти роблять так само. Вони вчать емпатії не з підручників «Я досліджую світ», а на практиці.

Дивлячись сьогодні, як спить моя дитина, я подумав, що ми занадто переймаємося через оцінки, майбутнє та успіх. Але якщо вона здатна відчувати чужий біль і мовчки сісти поруч, щоб його полегшити... значить, вона вже все зрозуміла.

Вона впоралася там, де ми, дорослі, часто пасуємо: вона просто залишилася Людиною.

«Весілля почекає. Мама – ні»

● СЕ ЛЯ ВІ

До її одруження залишалося всього два тижні. Усе було готове: сукня, зала, запрошення – навіть обітничі вже написані. Та раптом задзвонив телефон: «Твоя мама знепритомніла. Ми вже в лікарні»

Марія МРІЯ,
zyttia.org

Лікарі не могли дати чіткої відповіді. Лише сказали: «Потрібні термінові обстеження. Ситуація може бути серйозною».

У той момент вона не думала про декор.

Не думала про медовий місяць.

Не думала про ідеальні фото для соцмереж.

Вона думала тільки про одне – про маму.

Про жінку, яка виховала її сама.

Яка продала свої прикраси, щоб оплатити навчання доньки.

Яка часто залишалася без їжі, аби дитина була нагородвана.

– А як же весілля? – запитали її.

– Весілля почекає. Мама – ні. Вона скасувала все. Попросила вибачення в гостей.

А весільну сукню акуратно сховала в чохол.

Наступні місяці минули в лікарняних коридорах: ана-

лізи, лікування, очікування і молитви.

Мама вижила.

Одужала.

І одного дня, зі сльозами на очах, тихо сказала:

– Досить... Ти подарувала мені ще трохи життя. А тепер іди й живи своє.

Весілля відбулося.

Скромніше. Тепліше. Справжніше.

І на почесному місці сиділа жінка, яку вона ледь не втратила.

Коли всі аплодували нареченій, вона дивилася лише в один бік – на маму, яка дивилася на неї так, як можуть дивитися тільки матері.

Бо є моменти, які святкують із квітами, музикою й світлом...

А є такі, що святкуються

«Доню, ти подарувала мені ще трохи життя. А тепер іди й живи своє».

просто тим, що хтось поруч.

Суть проста: маму не замінити.

Ні дорогою сукнею.

Ні пишним святом.

Коли життя ставить перед

вибором – подія чи людина – обирай людину, яка була з тобою завжди.

Весілля можна перенести.

А втрату – вже ніколи не повернеш.

Перше кохання і справжнє – ілюзія чи істина?

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Чи пам'ятаєте ви своє перше кохання? Те, від якого серце билося швидше, ніж дозволяє здоровий глузд. Те, яке здавалося вічним, непорушним, єдиним. Те, про яке хотілося кричати всьому світові або мовчати так глибоко, ніби це таємниця між душою і небом. Але чи було це справжнє кохання? Чи, можливо, лише його тінь?

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері села Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Першозванного села Верхівка Луцького району Успенського деканату

ПЕРШЕ КОХАННЯ: КОЛИ СЕРЦЕ ВИПЕРЕДЖАЄ РОЗУМ

Перше кохання завжди приходить несподівано. Воно не питає дозволу, не стукає – воно вривається. І людина, яка ще вчора жила звичайним життям, раптом починає бачити світ інакше. Усе наповнюється змістом: голос, погляд, і навіть випадкова зустріч стають подією.

У цьому стані є щось майже святе. Бо це перший досвід виходу за межі себе. Вперше інша людина стає важливішою за власні інтереси. Вперше виникає бажання жити не лише для себе.

Але разом із цим перше кохання часто несе в собі ілюзію. Ми кохаємо не стільки людину, скільки образ, який самі ж створили. Ми додаємо до неї риси, яких вона, можливо, ніколи не мала. Ідеалізуємо, прикрашаємо, підносимо – і врешті починаємо любити не реальність, а власну мрію.

Саме тому перше кохання так часто болить. Не тому, що любов була неправдивою, а тому, що вона була

Коли зникає романтика перших днів, коли відкриваються слабкості, коли з'являються труднощі – саме тоді починається любов. Бо любов – це тоді, коли залишаєшся.

незрілою. Вона не витримує зустрічі з правдою.

ІЛЮЗІЯ, ЯКА ВЧИТЬ ЛЮБИТИ

Було б помилкою сказати, що перше кохання – це лише обман. Ні. Воно – школа. І дуже важлива.

Через нього людина вчиться віддавати, страждати, чекати, радіти. Вчиться бути вразливою. Вчиться довіряти. І навіть коли серце розбивається – воно не стає слабшим. Воно стає глибшим.

Перше кохання – це як світанок. Він не є повним днем, але без нього не було б світла. Воно відкриває двері до чогось більшого. І якщо людина не закриється після болю, не озлобиться, не втратить віру – вона зможе колись пізнати справжню любов.

ІСТИННЕ ПОЧУТТЯ: КОЛИ ВИБІР СИЛЬНІШИЙ ЗА ПОЧУТТЯ

На відміну від першого, справжнє кохання не завжди починається з бурі емоцій. Воно може бути тихим. Майже непомітним. Воно росте не як полум'я, а як коріння – повільно, глибоко, невидимо.

Справжнє кохання – це не

тільки те, що ми відчуваємо. Це те, що ми обираємо. Коли зникає романтика перших днів, коли відкриваються слабкості, коли з'являються труднощі – саме тоді починається любов. Бо любов – це не тоді, коли легко. Любов – це тоді, коли залишаєшся.

Це – відповідальність. Це – вірність. Це здатність прощати не один раз, а знову й знову. Це готовність нести тягар іншої людини, навіть коли він важкий.

І тут зникає ілюзія. Бо справжнє кохання дивиться правді в очі – і не втікає.

ЕМОЦІЯ ЧИ ЖЕРТВА?

Коли людина вперше закохується, вона відкриває в собі цілий світ почуттів, про існування яких раніше навіть не здогадувалась. Усе починає обертатися навколо внутрішнього переживання: що я відчуваю? чи мені добре? чи це «воно»? І це природно. Бо перше кохання народжується в серці як сильна хвиля емоцій – воно підносить, надихає, дає відчуття повноти життя.

Але водночас у цьому прихована його слабкість. Бо, коли основою є лише почуття, людина стає їх заручни-

ком. Сьогодні серце горить – і здається, що це назавжди. Завтра воно холодне – і вже виникають сумніви: а чи це була любов? Таке кохання живе доти, доки живе емоція.

Справжнє кохання починається там, де людина виходить за межі лише своїх

“**Справжнє кохання – це не тільки те, що ми відчуваємо. Це те, що ми обираємо.**”

відчуттів. Воно ставить інше питання: що я готовий зробити для цієї людини? І це вже не про стан душі, а про рішення волі. Не про натхнення, а про вірність.

Справжня ж любов тримається не на хвилях емоцій, а на глибині внутрішнього вибору. Вона каже: «Я буду поруч – навіть коли важко, навіть коли не відчуваю тієї самої радості, як раніше, навіть коли не все ідеально». Це не означає, що почуття зникають. Це означає, що вони перестають бути єдиною опорою.

Жертва – слово, яке часто

лякає сучасну людину. Воно здається чимось важким, болісним, навіть несправедливим. Але в контексті любові жертва – це не втрата, а форма найвищої відданості. Це не примус, а добровільний дар. Це коли ти свідомо обираєш не лише брати, але й віддавати.

І саме в цьому відкривається справжня глибина любові. Бо любов, яка не готова до жертви, завжди залишиться поверхневою. Вона буде залежати від обставин, від настрою, від вигоди. І коли прийде випробування – вона зникне.

ЧОМУ МИ ЧАСТО ПЛУТАЄМО ОДНЕ З ІНШИМ?

Сучасний світ навчив нас вірити, що любов – це постійне відчуття щастя. Що, якщо зникли емоції – значить, зникла любов. Що потрібно шукати: «нове», «сильніше», «яскравіше».

Натомість любов, яка проходить через жертву, змінюється. Вона стає міцною, витривалою, справжньою. Вона вже не боїться труднощів, бо знає, що її сила не в емоції, а у вірності. Вона не руйнується від болю, бо вміє його пережити.

Можна сказати, що емоція запалає любов, але жертва її зберігає.

І, можливо, саме тому найглибші слова про любов народжуються не тоді, коли все легко, а тоді, коли було важко – і людина залишилась. Коли не відчувала, і не відступила. Коли могла піти, а обрала бути.

Можливо, слова «так ніхто не кохав» ми найчастіше говоримо саме про перше кохання. Бо воно найяскравіше, найемоційніше, найбільчуже.

Але з часом приходить розуміння: справжня любов не завжди найгучніша. Вона часто тиха. Непомітна. Щоденна.

І, можливо, саме про неї варто сказати ці слова по-справжньому.

Так ніхто не кохав – як той, хто залишився, коли було важко. Як той, хто пробачив. Як той, хто не зрадив. Як той, хто обрав любити – не один раз, а кожного дня знову.

Бо саме така любов не є ілюзією, бо вона – істина.

● А ВИ ЧУЛИ, ЩО...

• Перше кохання найчастіше припадає на вік 12–16 років. Дослідження свідчать, що 70% людей пам'ятають подробиці свого першого почуття краще, ніж події, що відбулися 5 років тому.

• У момент зако-

ності мозок виробляє «коктейль» нейромедіаторів (дофамін, норадреналін, фенілетиламін), що порівнюють за силою з наркотичним сп'янінням. Ця реакція може тривати від кількох місяців до 2 років.

• Незважаючи на силу емоцій, лише

близько 2–5% перших кохань переростають у тривалі стосунки або шлюб.

• Дівчата, як правило, переживають першу закоханість раніше (близько 13–14 років), ніж хлопці (15–16 років).

• Період ейфорії («метелики в животі») триває в середньому рік. Після чого настає криза, яка може призвести або до розриву, або до переходу на вищий рівень – зрілого кохання.

• Інтенсивна романтична закоханість, підтримувана гормонами щастя, діє на мозок приблизно 15–36 місяців.

За даними деяких досліджень, жіноча любов (як пристрасть) може тривати в середньому близько п'яти років.

• Психологи вважають, що людина може по-справжньому закохатися тричі за життя (перше кохання, доросле та зріле),

хоча це індивідуально.

• Перше кохання – це більше, ніж просто почуття, це – процес, який вчить людину відкриватися та бути щирою. Навіть якщо нещасливе, воно підвищує емоційний інтелект підлітка, стверджують психологи.

«Любити – це бачити диво, невидиме для інших» (Франсуа МОРІАК (1885–1970), французький письменник, лауреат Нобелівської премії в галузі літератури 1952 року).

А в отця Петра – 7 доньок!

● Унікально!

Закінчення. Початок – на с. 1

Цими днями його дружина – імість Наталія – знову стала мамою у 46 років

Лія ЛІС

«ЛІКАР ДИВУВАВСЯ, ЗВІДКИ, МИ ЗНАЄМО, ЩО БУДЕ ДІВЧИНКА?»

Наталія Курпіта у шлюбі з отцем Петром уже 28 років. Побралися ще коли він вчився в духовній семінарії. А після її завершення чоловік став священником у храмі Покрови Пресвятої Богородиці Української греко-католицької церкви, що в селі Березина Стрийського району Львівської області, де і дотепер править Службу Богу. Колись вони з дружиною мріяли про трьох діточок. Та з роками мрія не лише здійснилася, а й розширилася.

Після трьох донечок народилися четверта й п'ята. А шоста дівчинка в родині Курпітів з'явилася на світ у 2022 році у Словаччині – через війну.

Тож, коли торік Наталія завагітніла всьоме, то на синочка вже ніхто й не сподівався.

«Коли ми ходили з чоловіком на планові обстеження і хотіли дізнатися стать дитини, чоловік запитав у лікаря, чи це дівчинка, а той усміхався, дивуючись, звідки ми це знаємо? Петро сказав, що відчуває – це знову дівчинка. Але для нас немає різниці – хлопчик чи дівчинка, тому що кожна наша дитина – це подарунок Божий, наша втіха, радість і все, заради чого ми живемо», – з усмішкою го-

«Привіт, сестричко!»

«Для нас немає різниці – хлопчик чи дівчинка, тому що кожна наша дитина – це подарунок Божий.»

Найменша донька подружжя Курпітів отримала ім'я Мар'яна, бо народилася у День пам'яті святої мучениці Маріанни.

ворить багатодітна матір.

УСІХ СВОЇХ ДІТЕЙ НАТАЛІА НАРОДЖУВАЛА ПРИРОДНИМ ШЛЯХОМ

Попри пізню вагітність і можливі у такому віці ускладнення, появи в родині ще однієї дитини зрадили не лише батьки, а й шестеро їхніх дівчат.

А Наталія ще раз мала можливість пізнати радість очікування. Каже: «Коли ти відчуваєш, що в тобі вже зароджується нове життя; коли народжуються менші дітки, а старші допомагають; коли в хаті постійно чути ди-

тячий сміх – ти за кожен день, діток та чоловіка дякуєш Богу і розумієш, що життя набирає найвищих цінностей».

Народжувати Наталія завчасно запланувала в Лікарні Святої Анни у Львові – у спеціалістів, які приймали її п'яті пологи. Сьома вагітність загалом протікала добре. Проте вже на останньому місяці почалися пробле-

«Коли в хаті постійно чути дитячий сміх – ти за кожен день, діток та чоловіка дякуєш Богу», – каже матінка Наталія.

ДО РЕЧІ

Рекордсменка «Книги рекордів України» Світлана Ковалевич із села Глинне на Рівненщині народила 19 дітей, з яких 11 дівчаток і 8 хлопчиків.

Отець Петро править у храмі Покрови Пресвятої Богородиці УГКЦ в селі Березина Львівської області.

ми з тиском. Спеціалісти госпіталізували пацієнтку до відділення патології вагітності та екстрагенітальної патології.

Пологи почалися на 39-му тижні і, як і шестеро попередніх, відбулися природним шляхом.

У День пам'яті святої мучениці Маріанни Наталія народила сьому донечку, яку, звісно що, назвали Мар'яною.

«У віці після 40 ускладнення множаться на 2 і це є також більший ризик вроджених вад для плоду, але пані Наталія – жінка великої сили та віри, яка безмежно любить дітей. Вона гарно народила дівчинку, яка отримала 9,9 по шкалі Апгар», – розповіла акушер-гінеколог Лікарні Святої Анни «Першого медичного об'єднання Львова» Надія Чаплінська.

«Ні, не закрию, це наче моя дитина...»

● Вічне кохання

27-літня Юлія Оверчук у 2023 році започаткувала власну справу в Луцьку на честь свого загиблого чоловіка – військовослужбовця Матвія Оверчука з позивним «Овер», який віддав своє життя за Україну під час виконання бойового завдання 22 червня 2022 року на Донеччині

Богдана ШЕВЧУК, Оксана КОТ

Як Юлія розповіла «Суспільному», за фахом вона – швачка. Навчалася у Луцькому центрі професійно-технічної освіти, потім працювала у цеху волинського бренду жіночої білизни. У 2023 році орендувала приміщення, закупила швейні машини та обладнання, замовила тканини та облаштувала робочі місця. Першу колекцію створила наприкінці жовтня 2023-го.

«Як би важко мені не було, сяду, пошью і наче в ту строчечку іде весь той негатив... Скільки мені разів хотілося закрити це все, а потім подумало: «Ні, не закрию, це наче моя дитина», – каже Юлія Оверчук.

Юлія Оверчук – родом із Волині. З майбутнім чо-

Юлія Оверчук каже, що сили рухатися далі дають син і думки про те, що чоловік нею б пишався.

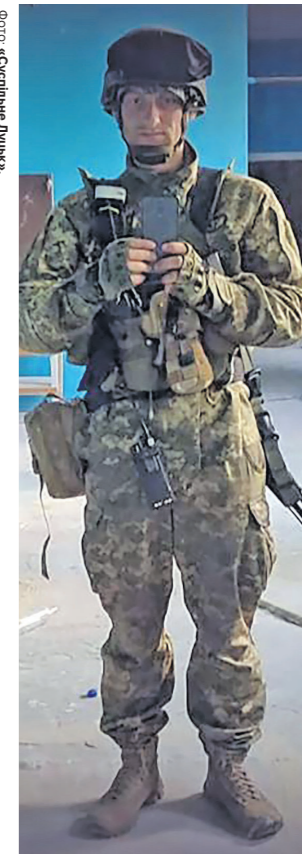
Ось який стильний одяг шие Юлія.

ловіком познайомилася у 2019 році, а вже в березні 2020 він зробив їй пропозицію. Дівчина переїхала до Києва, вийшла заміж. З її слів, це був найщасливіший період її життя. У січні 2022 року в подружжя народився син Мирон. Коли розпочалося повномасштабне

вторгнення, йому був місяць і чотири дні. Чоловік її з сином відвіз до батьків на Волинь. Сам подзвонив у військову частину, де він служив, поговорив з командиром і йому сказали збирати документи. Після того чоловіка бачила два рази. Він поїхав на Донецький

«Як би важко мені не було, сяду, пошью і наче в ту строчечку іде весь той негатив...»

напрямок, там і загинув. «Матвій до мене подзвонив, такий настрий у нього був, наче в нього багато роботи. І каже: «Ну все, киця, па-па, бо мене хлопці кличуть». І це його останні слова були. Після того я йому кілька днів проявлялась в агресії. Жінка каже, щоб опанувати емоції і вони не завважали синові, довелось звертатися за допомогою до спеціалістів-психологів. Вони порадили займатися тим, що приносить радість. Це виявилось пошиття одягу. Матвій Оверчук теж

Матвій Оверчук загинув у червні 2022 року на Донецькому напрямку.

«І так я вирішила, що це буде кежуал одяг (основні риси кежуал стилю: простота, зручність та універсальність. Важливими елементами гардероба у ньому є джинси, футболки, поло, светри, сорочки, куртки та кросівки. – Ред.). Тому що я більше люблю повсякденний одяг, а Матвій любив спортивний. Подумала: це щось буде трошки його і трошки моє. Тоді в мене наче крила з'явилися. Я почала думати за постачальників, за обладнання», – розповідає Юлія Оверчук.

Організувати справу допомогли дядько і тітка чоловіка: знайшли приміщення, оформили документацію.

Після того почала працювати, шукати працівників.

«Усе виробництво відкрила на кошти виплат по загиблomu військовослужбовцю. Мені їх вистачило на рік і зараз ми працюємо на кредит. Мої гроші заморожені, тобто в тканині... У нас речей нашої багато, те, що вложено в матеріали і поштття, мої кредити покриває на 100 відсотків», – говорить Юлія Оверчук.

Жінка каже, що сили рухатися далі дають син та рідні, а ще думки про те, що чоловік нею б пишався, бо завжди хотів, щоб вона була сильною та успішною.

Вони порадили займатися тим, що приносить радість. Це виявилось пошиття одягу. Матвій Оверчук теж

«Щодня вражаєш і надихаєш»

● І така є любов...

Чоловік легендарного музиканта і виконавця Елтона Джона зворушив привітанням коханого з 79-річчям

Аліна СІВАК

25 березня режисер Девід Ферніш, обранець Елтона Джона, звернувся до нього з теплими словами та значив, що він вражає його добротою та мужнім характером, а також подякував йому за безмежну підтримку, яку отримує кожного дня.

«З днем народження мого прекрасного чоловіка. Ти щодня вражаєш і надихаєш мене своєю мужністю та добротою. Дякую за всю любов, яку ти даруєш мені та нашим сімам. Ми тебе обожнюємо», – написав 63-річний Ферніш.

Через таке щире привітання артист не стримав емоцій і відповів своєму коханому, зазначивши, що почувається дуже щасливим та любить синів.

«Я найщасливіша людина у світі. Я люблю тебе, наших хлопців, наше життя. Дякую за все», – написав він у відповідь.

Зазначимо, що Елтон Джон понад 30 років перебуває у стосунках із

канадським режисером Девідом Фернішем. Пара познайомилася у 1993 році, уклала цивільне партнерство у 2005 році, а офіційно одружилася у

«Елтон Джон понад 30 років перебуває у стосунках із канадським режисером Девідом Фернішем.»

2014 році після легалізації одностатевих шлюбів у Великобританії.

Двоє їхніх синів народилися за допомогою сурогатного материн-

Легендарний музикант і співак Елтон Джон (ліворуч) із чоловіком Девідом Фернішем та синами, 14-річним Закарі та 12-річним Елайджею. Фото 2025 року.

ства: Закарі Джексон Левон Ферніш-Джон народився на Різдво 2010 року, а Елайджа Дезде

Ферніш-Джон з'явився на світ 11 січня 2013 року. Зіркова пара рідко

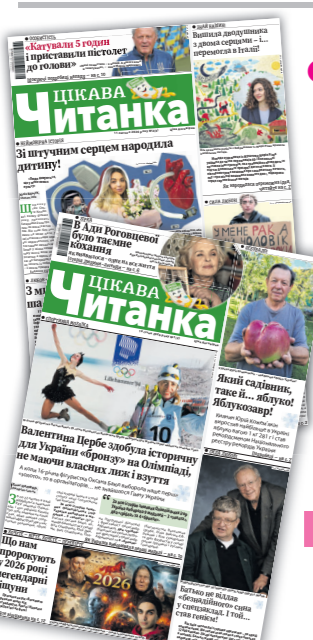
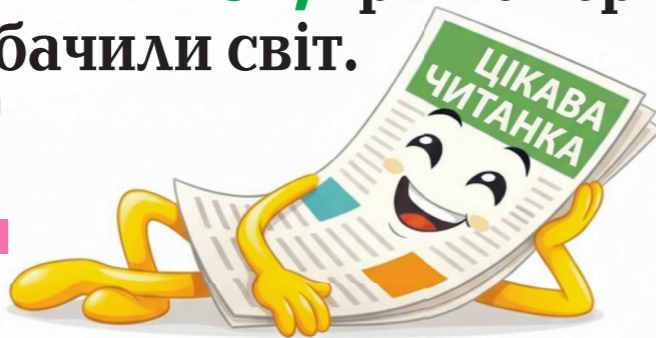
виводить в люди своїх синів, оберігаючи їх від пильної уваги папараці та прихильників Елтона.

УВАГА! НАСТУПНИЙ ВИПУСК ВИЙДЕ 8 КВІТНЯ. Друзі! Радимо вам звернути увагу і на інше наше видання – «ЦІКАВУ ЧИТАНКУ», три номери якої уже побачили світ.

Запитуйте цю газету в листинош або точках продажу преси. А ще краще – передплатіть це видання.

НАШ ІНДЕКС: 38036.

«Цікава читанка» коштує всього 18 гривень на місяць.

Він ніс їй каблучку – а знайшов зраду

● **НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ**

Перед пропозицією Олег вирішив перевірити кохання... і втратив його назавжди

Любов ПЛІТКАРКА

Олег ніколи не був із тих хлопців, на яких озираються. Не красень із глянцею. Не син багатих батьків. Звичайний хлопець із околиці, який знав: у житті нічого не падає з неба – все треба виборювати.

Він не любив зайвих слів. Не вдавав із себе розумника. Але мав одну рису, яку не купиш за жодні гроші – ніколи не ображав слабших.

Удень – гараж. Руки в мастилі, запах бензину, старі «Жигулі», які він умів оживляти, як лікар.

Увечері – спорт. Біг, турнік, холодне повітря і думки, які розвіювалися разом із потом.

Половину заробленого він віддавав батькам. Бо так було правильно.

...Аня, сусідка через

У його руках каблучка. Та сама. З якою чоловіки або починають життя – або втрачають його...

дорогу, закохалася в нього ще в п'ятнадцять.

Дивилася на нього, як на кіно, яке не можна вимкнути.

А він тільки махав рукою:

– Щоб я такого більше не чув.

Бо в його голові була інша.

Настя. Красуня. Розумниця. Дівчина, до якої не підходять – до неї піднімаються.

І він піднявся. Після її гучного роз-

риву з колишнім він став поруч.

Захистив. Підставив плече. І навіть кулаки.

Синці на чужому обличчі стали квитком до першого побачення.

А потім – до кохання. ...Спочатку було важко.

Він не міг водити її по ресторанах. Не міг дарувати дорогі подарунки.

Зате міг смішити так, що вона забувала про все.

І цього вистачило. На п'ять років.

... П'ять років потому світ змінився.

Настя – уже не просто студентка. Робота, перспективи, впливові знайомства.

Її життя ставало гладким, як дорога без ям.

Олег теж намагався наздогнати.

Залишив гараж. Пішов у програмування. Вчився ночами. Падав. Вставав. Знову падав.

Великих вершин не підкорив. Але заробляти почав.

З'явилися гарні речі. Змінився одяг. Змінилася зачіска.

Навіть сам став ніби іншим.

...І одного дня він купив каблучку.

Ту саму. З якою чоловіки або починають життя – або втрачають його.

...

Перед тим, як зробити пропозицію, він вирішив перевірити. Дурна порада друга. Але інколи дурні поради звучать, як розумні. Він написав їй із чужого номера:

«Давай зустрінемось. Я скучив».

І назвав адресу. Посміхався. Уявляв, як вона розгубиться.

Як почне питати.

Як він дістане каблучку...

Але життя не питає, чи готовий ти до правди.

... Вона прийшла на ту адресу. Правда, перед тим сказала йому, що в неї розболівся зуб і вона терміново йде до стоматолога...

Дівчина озиралася на всі боки, шукаючи очима знайоме обличчя. Її красиві очі збільшилися втричі, коли знайоме обличчя – його, Олега – вийшло з-за газетної скриньки і попрямувало в її бік.

Настя не стала навіть відмовлятися. Виявилось, той самий Льоша, а нині Олексій Володимирович, успішний менеджер, знову з'явився у її житті.

– Уже рік, як ми помирилися... – сказала спокійно. – У нього все є. Стабільність. Перспективи. А мені... невдахи не потрібні.

Олег стояв і слухав.

Як вирок.

– Я бачила каблучку, – додала вона. – Давно. Можеш забрати свої речі. У тебе два дні. І навіть не відвела очей.

... Він не пам'ятав, як повернувся додому. Лише одне було чітко: щось у ньому обірвалося.

Він зняв ту «модну» зачіску. Вона більше не пасувала до правди.

І раптом виявилось: без гонитви за чужим життям грошей вистачає.

І батькам допомогти. І навіть трохи відкласти.

...Через два дні він уже був у батьківській «хрущовці».

Маленька кімната. Старі шпалери. Але – чесне повітря.

... Перші дні він ходив, як загублений. А потім зрозумів: треба почати з себе.

Знову спорт. Знову біг. Знову вечори, які вже не треба заповнювати чужою людиною.

І вперше за довгий час йому стало тихо. Не добре. Але чесно.

... А за вікном, через дорогу, дівчина на ім'я Аня все ще дивилася на нього.

Тільки тепер уже не як дитина. А як жінка, яка вміє чекати.

«Старість не захищає від кохання, але кохання захищає від старості». (Коко ШАНЕЛЬ (1883–1971), видатна французька модельєрка, яка здійснила революцію в жіночій моді ХХ століття, замінивши жорсткі корсети зручним та елегантним одягом).

Доля на світлофорі

● **ЧОЛОВІКИ, БУДЬТЕ ПИЛЬНІ!**

Або коли жінка «влітає» у твоє життя... буквально

Іван МАКОГІН, zytia.org

Жінка проскочила на червоному – і врізалася просто в авто одного чоловіка. Метал пом'ятий, скло розсипалося, машини виглядають так, ніби щойно побували в епіцентрі катастрофи.

Але диво – на них ні царапини. Наче не з аварії вийшли, а з парилки.

Вони виходять з машин. Вона тремтить, озирається і каже:

– Оце так... машини розбиті вщент, а ми

живі-здорові. Це ж знак згори! Справжня доля! Мабуть, нам судилося зустрітись – мабуть, нам судилося зустрітись, познайомитись... а там, дивись, і разом картоплю садити!

Чоловік, ще в шоці, киває:

– Знаєш... а ти права. Це точно доля, без варіантів.

“ **Мабуть, нам судилося зустрітись, познайомитись... а там, дивись, і разом картоплю садити!**

Вона усміхається, очі блищать:

– Зачекай, це ще не все! Машина – як після м'ясорубки, а от пляшка шотландського віскі – ціла! Це ж знак, що треба випити за знайомство!

Простягає йому пляшку.

Він трохи тремтить, але не відмовляється – відкручує, ковтає... і за секунду половини вже нема. Видихає, витирає губи, віддає назад.

Вона бере пляшку, посміхається... і спокійно закручує кришку.

Він кліпає: – Стривай... а ти?

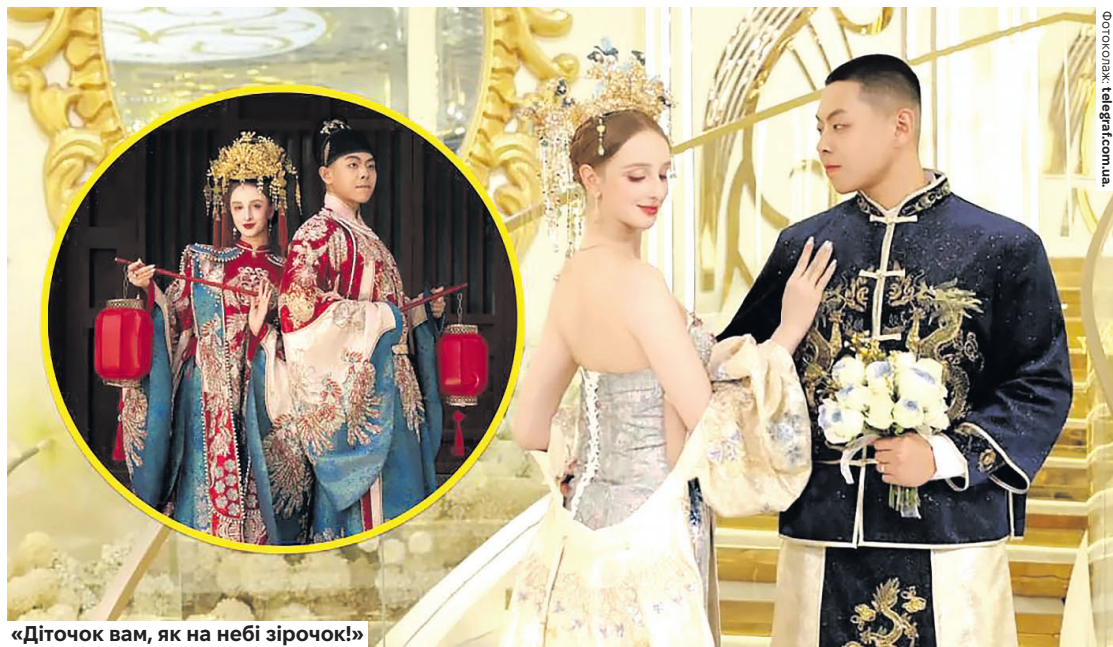
Вона усміхається – м'яко, але з хитринкою в очах:

– Та ні. Я краще почекаю поліцію.

Колись давно Єва вмовила Адама скуштувати яблуко. А тепер – віскі. Деякі речі, здається, зовсім не змінюються.

«Колись давно Єва вмовила Адама скуштувати яблуко. А тепер – віскі».

«Діточок вам, як на небі зірочок!»

«Кохайтеся, чорноброві, та не з москалями!»

І сказав китайський велетень українською: «Я тебе кохаю, моя дружино!»

● ГІРКО!

Колишня українська гімнастка Олена Дяченко вийшла заміж за китайського баскетболіста Лі Чженху

Богдан ВОЙЧЕНКО,
champion.com.ua

Казкова весільна церемонія відбулася на батьківщині спортсмена 14 лютого 2026 року (у День святого Валентина) та була оформлена у традиційному китайському стилі.

Наречена виглядала розкішно – Олена змінила кілька образів, зокрема з'явилася у золотистій сукні з вишивкою, через що в мережі її порівнювали з «імператрицею». Та й інші її образи були шикарними.

Атмосферні фото з церемонії пара опублікувала у соцмережах, зібравши

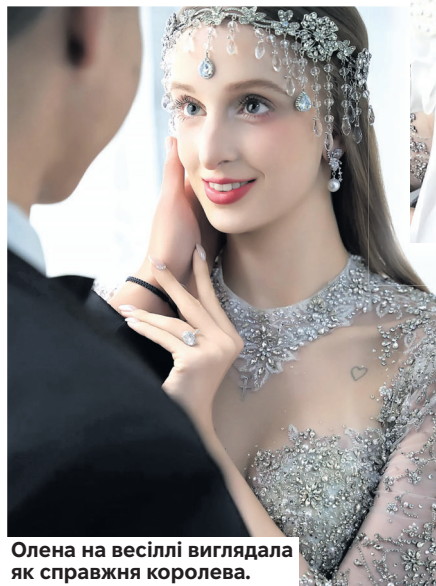
хвилю привітань від уболівальників з України та Китаю.

Особливо зворушив підпис нареченого. Лі Чженху звернувся до дружини українською мовою: «Я тебе кохаю, моя дружино!»

“

На Універсіаді-2019 Олена Дяченко у складі збірної України здобула три срібні медалі в групових вправах.

Як відомо, 24-літня Олена Дяченко (зріст 176 см) завершила професійну кар'єру у художній гімнастиці після Універсіади-2019, де у складі збірної України здобула три срібні медалі в групових вправах. Раніше вона також успішно виступала індивідуально – у 2017 році виборола дві бронзові на-

Олена на весіллі виглядала як справжня королева.

городи у фіналі Гран-прі у вправах із м'ячем.

Після завершення виступів Дячен-

ко переїхала до Китаю, де зосередилася на тренерській роботі. Там вона реалізувала себе як успішна наставниця з художньої гімнастики, співпрацюючи з провідними спортивними структурами країни. Її найвідоміша вихованка – китайка Ван Зілу, яка стала фіналісткою Олімпіади-2024 у Парижі, виграла на етапах Кубка світу та взяла 4 нагороди на чемпіонаті Азії.

Натомість Лі Чженху (зріст 195 см) виступає на професійному рівні в китайському баскетболі та є відомим гравцем у місцевій лізі.

«Я нарешті зрозумів цю фразу: «Особисте – це особисте»

● ЗІРКА

37-річний співак і телеведучий Володимир Дантес відверто зізнався, що має залежність від кохання, та розповів, що більше не хоче, аби його особисте життя було публічним

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Під час шоу «30+» у Дантеса поцікавилися, як це – вступати в стосунки з людиною, у якої є діти, маючи на увазі дизайнерку та рестораторку Дашу Кацуріну, з якою, подекуди,

Володимир розійшовся.

«Тут кожен має робити висновки сам по собі. А боятися чогось чи робити висновки по людині є в неї діти, чи немає дітей – ти ж обираєш людину. Все! І все, що пов'язано з тією людиною», – сказав співак.

Володимир наголосив, що він із тих людей, які люблять бути залежними від коханої людини, уточнивши, що у гарному сенсі цього значення.

«Мені подобається бути залежним від людини. Просто залежність є від чогось негативного, а є залежність від кохання. Я люблю кохати, я люблю, щоби мене кохали. Люблю цей період і робити

так, щоби він продовжувався», – розповів співак.

Крім того, за словами Дантеса, поки у стосунках присутній страх, то буде багато помилок, які ранитимуть обох партнерів.

«У мене є зараз у житті – поки ти боїшся, то робиш фігню. І себе калічиш, і так само автоматично рикошетом калічиш людину», – зауважив співак.

До речі,

під час шоу він зізнався, що не хоче, аби його стосунки були публічними, проте навіть не уявляє, як це можливо приховувати.

«Мені здається, що єдине, от прямо публічним стосунки робити – ну точно ні. Я змінився. Раніше хотілося про це розмовляти, коментувати, щоби всі бачили, які у вас стосунки. Але я нарешті зрозумів цю фразу: «Особисте – це особисте».

Але з іншого боку, а як це при-

ховувати? Не гуляти вулицями?» – додав він.

Нагадаємо, Даша Кацуріна і Володимир Дантес доволі часто ділилися у мережі своїми стосунками, до чуток про їхнє розставання.

До речі, нещодавно співак розповів, що любить, аби у сон приходила кохана людина.

«Мені дуже рідко сняться сни. Точніше я їх не пам'ятаю. Але буває, коли сильно втомлений чи був емоційний вибух (не важливо позитивний чи негативний), приходять найяскравіші... Будучи ще уві сні, я намагаюсь вмовити себе не забути їх. Єдине, не було тих, які потім втілювалися у реальність. А ще обожнюю, коли приходиться у сон кохана людина, навіть якщо ця людина не знає, що вона – кохана», – заінтригував Дантес.

«Я змінився».

«Кохання – це вища форма безумства» (ПЛАТОН (427 р. до н. е. – 347 або 348 р. до н. е.), давньогрецький філософський мислитель, засновник філософської школи Академія Платона).

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Маргаритки для Маргарити

● НА ПЕРЕХРЕСТЯХ ДОЛІ

Закінчення. Початок – на с. 16

Ольга ЧОРНА

...Ярослав таки одружився з Анжеєю. Коханню? Його не було. Він потай ненавидів свою дружину. Незграбна. Нецікава. Бувало, сяде й дивиться в одну точку. Ярославові аж моторошно ставало.

Тесть із тещею робили зятєві щедрі подарунки. Ярослав змирився з дивацтвами Анжели. Часто їздив у відрядження. І там «відривався». Шукав утіху з чужими жінками в чужих містах.

Дітей у подружжя не було. Чим старшою Анжеєю ставала, тим більше дратівливості було в її характері. І мовчазності. Тижнями сиділа в квартирі.

Він залишив би Анжелу, але терпів заради кар'єри, статків, статусу. Про Маргариту не згадував. Просто викреслив її зі свого минулого...

...Грошей у водія Петра Миколайовича Маргарита не взяла. Батьки заборонили й думати про аборт. І не хотіли, аби родина чиновника дізналася, що донька народжуватиме. Після закінчення навчання її відправили до бездітних

«Він приїде сюди знову. З букетиком маргариток. Для Маргарити. Колишньої коханої. Зрадженої ним...»

родичів у далеке містечко. Там і народила хлопчиків-близнюків. І осіла на тривалий час.

Зрідка приїжджала додому. Сусіди запитували, чи заміжня Маргарита, бо її чоловіка ніколи не бачили. Батьки викручувалися, мовляв, дальньобійником працює, рідко вдома буває. Насправді ж Маргарита заміж не вийшла...

...Анжелина хвороба прогресувала. Час від часу її поміщали в психіатричну лікарню. А тесть, традиційно, щедро винагороджував терпіння свого зятя...

Невдовзі змінилася система. Петро Миколайович із шанувальника комуністичного ладу став ревним християнином. Разом із дружиною ходив до храму, хоча до-

недавня не знав, як туди двері відкриваються. Ярослав з приводу цієї метаморфози іронізував, мовляв, батьки гріхи замолюють.

«Це – гроші, Ярославе. Колись ваш батько передав їх Маргариті на аборт. Вона не взяла.»

Станіслав Іванович також «перекрашувався» у патріота. Зберіг посаду. Для Анжели найняли доглядальницю. Ярослав часто не ночував вдома. Обидві родини знали про його походеньки. Але робили вигляд, що нічого не ста-

лося. Хвилювалися тільки, аби Ярослав не завів на стороні «неформальних» дітей.

...Близнюки вирости, закінчили школу. Вступили на навчання в рідному місті Маргарити. Вона з синами повернулася додому після смерті батька. У матері з серцем було погано. Тому й покликала доньку додому.

Маргарита влаштувалася на роботу в школу. Коли хтось запитував про чоловіка, казала, що розлучилася. Сини правду про своє народження знали. Тому тему батька оминали.

Маргарита своїми хлопцями гордилася. Вродливі. Розумні. А, головне, – добрі.

– Дякувати Богу, що внуки не вдалися в рід того ірода, – так матір

Маргарити відгукувала про Петра Миколайовича. – Таких золотих дітей хотів стратити. І синок його не кращий. Не заступився.

...А Ярослав овдовів. Анжея наковталася таблеток. Не врятували.

– Ти того... якщо хочеш – одружуйся вдруге. Ми не проти, – радив тесть.

– Дякую. Я ще від першого одруження не відійшов.

...Колишній водій Петра Миколайовича впізнав Маргариту. На ринку з синами побачив. Хоча, почав «закладати», проте око мав пильне.

– Вона... точно вона, – промимрив сам до себе.

Не терпілося зустрітися з Ярославом. Розповісти новину і заодно попросити позичити «на прожиття». Тобто, на пляшку. А ще...

Під час зустрічі чоловіча простягнув Ярославові радянські купюри. – Це що за сувеніри, Миколайовичу?

– Це – гроші, Ярославе. Колись ваш батько передав їх Маргариті на аборт. Вона не взяла. А я – людина чесна. Не витратив, беріг.

– А чому батькові не сказали й не повернули грошей?

– Боявся, аби з роботи не вигнав. Сам знаєш, яка натура в Петра Миколайовича. А коли він у гніві... Але це ще не все. Я бачив Маргариту. З дитини. Гарні хлопці. Близнюки. Може, то ваші діти, Ярославе.

– Яка Маргарита? Ви її коли востаннє бачили? Двадцять п'ять років тому? Привиділося вам.

– Може, й так... Ви мені на «прожиття» кілька гривень не позичили б?

Проте щось тенькнуло в Ярославовій душі. Грошей Маргарита не взяла. Отже, дітей, мабуть, не позбулася. – Дякую. Я ще від першого одруження не відійшов.

Ярослав припаркував автівку неподалік під'їзду Маргарити. На лавці сиділи дві літні жінки.

– Добрий день, я шукаю Маргариту Іванівну. Здається, вона тут живе.

– А, вчительку нашу? Певно, вступника маєте. Вона, кажуть, гарно дітей до вступу готує.

– Е-е-е... так... вступника... А... діти в неї є?

– Два хлопці. Такі слічні. Вітаються завжди. Дай, Боже, кожному таких. Шкода, що з чоловіком не станцювалося. Знаєте, вона довго жила далеко звідси. Там заміж вийшла. А він жодного разу сюди навіть голови не показав...

Літні пані не проти були ще побалакати. Але Ярослав подякував і завіз автівку...

...Він кілька разів приїжджав до будинку, де живе Маргарита. Бачив її з синами. Але так і не наважився заговорити. А на сидінні в автівці знову в'янув букетик маргариток...

«Дорогий сину, я не пішов – мене виштовхали»

● СПОВІДЬ

«Якщо колись ці рядки потраплять тобі до рук, я хочу, щоб ти знав правду. Не ту, яку пошепки переказували за моєю спиною. Не ту, яку сухі судові протоколи закарбували на папері. І вже точно не ту казку, якою тебе заколисували, малюючи мене лиходієм. Я не кидав тебе. Мене витіснили з твого життя»

Іван МАКОГІН, zhyttia.org

«Т»и ніколи не був тягарем. Навпаки – ти був єдиною причиною, чому я тримався там довше, ніж могло витримати моє серце.

Я пам'ятаю ту мить, коли вперше взяв тебе на руки. Той момент змінив мене назавжди. Він дав мені сенс боротися запекліше, любити глибше, мріяти сміливіше.

Але з роками вогонь між твоєю матір'ю та мною згас. І не тому, що я не намагався його врятувати. Я боровся, сину. Бог свідок – я боровся до останнього.

Я залишався, коли наш дім став чужим і ворожим. Залишався, коли мій голос заглушували криками. Я терпів навіть тоді, коли почувався зайвим у хаті, яку зводив власними руками.

А потім одного дня

Ілюстрація: Фейсбук-група «Життя, яке воно є».

«Я боровся, сину. Бог свідок – я боровся до останнього».

мені сказали, що так буде «краще». Краще для спокою. Краще для дитини. Краще для неї.

Але ніхто не спитав, чи буде від цього краще тобі.

Ти не бачив тих ночей, коли я сидів у машині під вікнами нашого дому – просто щоб бути поруч. Ти не чув нескін-

ченних гудків у слухавці, на які ніхто не відповідав. Ти не знав, що я вивчив твій розклад уроків напам'ять, аби бодай здалеку побачити тебе біля школи й відчути, що я все ще існую у твоєму світі.

Тобі казали, що я пішов. Казали, що я здався. Казали, що я забув і

почав нове життя.

Але ти завжди був зі мною – у кожній моїй думці, у кожній молитві, у кожному рішенні, яке я приймав.

Ти не бачив судових залів, де я благав про право бути частиною твого життя. Не бачив листів, які так і не дійшли до твоєї поштової скриньки. Не бачив, як щомісяця я надсилав допомогу, а у відповідь отримував лише крижану тишу.

Вони перетворили батьківство на суху транзакцію. Зробили так, ніби любов – це просто обов'язок. Але я ні на секунду не переставав бути твоїм батьком.

Якщо ти колись питав себе, чому мене не було на твоїх іменинах...

це тому, що мені не дозволили прийти. Якщо ти дивувався, чому я більше не дзвонив... це тому, що мене заблокували всюди. Якщо ти повірив, що я тобою не цікавився... сину, це тому, що хтось дуже постарався тебе в цьому переконати.

Можливо, ти зараз злий на мене. Я розумію. Можливо, ти взагалі не хочеш цього читати. Це твоє право.

Але одного разу, коли життєва суєта вщухне, а твої запитання стануть гучнішими за чужі слова, я сподіваюся, що ці рядки знайдуть тебе.

Бо істина лише одна: я ніколи не переставав обирати тебе.

Ні на мить. З любов'ю, твій тато».

«Любов, синку, якщо ти ще не знаєш, – вона росте...»

● ПОВЧАЛЬНА ІСТОРІЯ

Порада старого батька

Марія МРІЯ,
zyttia.org

Тату, я розлучаюся. Усе, уривається мій терпець, – з такими словами син прийшов до батька і продовжив: – Мати була права – жінка мені лінива дісталася. Доки я буду все на своєму горбу тягнути?

Батько мовчки подивився на нього, а тоді відповів:

– Пробач мені, сину.

– За що мені тебе пробачати?

– За кожен раз, коли я був несправедливим до твоєї матері. Це моя провина, що в тобі залишився бодай темний куточок, де розлучення взагалі вважається виходом.

«Навчіться хилитися одне до одного, а не одне від одного».

– То ти... хочеш сказати, щоб я її не лишав?

– Навіть не думай. Не давай цій думці пустити коріння у твоєму серці.

– То мені що, все

життя мучитися?

– Це не мука, – лагідно мовив батько. – Справа не в тому, щоб її «терпіти». Справа у твоєму ставленні. Змінився сам – і побачиш, як усе

навколо тебе перетвориться.

– А як мені змінитися?

– Дивися на свою дружину так, як нас Бог навчив. Вона – дарунок

у твоєму житті. Твоя радість. Твій вірний друг. Мати твоїх дітей. Тобі довірили тендітну душу – і не для того, щоб ти нею керував, а щоб беріг її. Плекав її. Цінував її. Усе інше – другорядне.

“**Якщо десь вона схибила – прикрий її слабкість своєю силою та любов'ю.**”

Якщо вона чогось не вміє сьогодні – навчиться, потроху. Ми теж не народилися майстрами на всі руки.

Якщо десь вона схибила – прикрий її слабкість своєю силою та любов'ю.

Якщо вона чогось не розуміє – сядь із нею ввечері. Поговоріть за чаєм. Обійми її.

Твій шлях – тільки твій. Твоя любов – тільки твоя. Кожен, хто намагається посягти зневагу чи гнів у твоєму домі, – ворог твоєму дому. Навіть якщо це

твоя рідна мати, брат чи найкращий друг. Не тримай на них зла, пробач їм. Але чітко дай зрозуміти: твоя дружина – це тепер твоя сім'я. А за свою сім'ю ти стоїш на варті. Ніхто не має права говорити лихо про неї чи про ваш шлюб без наслідків.

– А вас із мамою намагалися колись розлучити? – запитав син.

Батько ледь помітно всміхнувся.

– Нам не потрібна була допомога зі сторони. Ми й самі вміли добряче полюбитися. Були молоді, горді, вперті... Ви зараз живете в інший час, вас ніхто не підганяє. Проси у Бога мудрості. Навчіться хилитися одне до одного, а не одне від одного. Будьте лагідними. Втішайтесь разом.

Любов, якщо ти ще не знаєш, – вона росте. Вона стає глибшою з кожним роком. Ти не зрозумієш її справжньої ціни, поки не постарієш. Поки одного тихого вечора не обіймеш ту саму жінку... і слова вже будуть просто непотрібні.

Як перетворити дзеркало на магніт для удачі

● ШКАТУЛКА ПОРАД

У правильному місці люстро може не лише прикрасити простір, а й притягнути удачу, гроші та гармонійні стосунки. У східній філософії дзеркало вважається потужним енергетичним інструментом. Але поставити його потрібно тільки в особливе місце

Анна ШИКАНОВА,
rbc.ua

Дзеркала у домі розміщують переважно за правилами зручності – у ванній, у коридорі, на дверцятах шафи. Щоб було зручно поправити зачіску та подивитися на себе перед виходом із дому. Але таке розміщення дає тільки 10% від загального магнічного потенціалу дзеркала.

У давніх практиках та у східній філософії дзер-

кало – це «двері» для енергії. Тому від розташування цього предмета інтер'єру залежить, чи буде вас супроводжувати удача в особистих стосунках, грошах та й взагалі у житті.

“**Не забувайте слідкувати за чистотою дзеркала, бо розводи, пилюка або бруд можуть спотворювати сигнали.**”

Неправильне розташування може взагалі погіршити ситуацію – замість подвійної удачі у житті, позитивна енергія буде витікати з вашого дому, як вода крізь пальці.

ОТОЖ, ЯКЩО...

ДЗЕРКАЛО У КОРИДОРІ

Ніколи не вішайте люстро навпроти вхідних дверей. І хоча вам це здається логічним, за прикметами – це не добре. Бо саме так ваша удача «відбивається» назад і випускається на

вулицю, не затримується в домі.

Якщо ви хочете розмістити дзеркало саме при вході, то найкраще місце – зліва від дверей, на рівні вашого серця. Таке місце буде

пасткою для позитивної енергії й коли вона буде потрапляти в дім, спочатку торкнеться вашого зображення, а потім наповнить простір.

СВІЧАДО У ВІТАЛЬНІ

Дзеркало у вітальні теж не можна вішати абияк. Воно має бути розміщено так, щоб енергія «подвоювалася» і відповідно подвоювала те, що ви хочете збільшити.

Якщо повісити **навпроти столу** – буде більше їжі, відповідно – достатку. Якщо розмістити **навпроти вікна з**

Запам'ятайте: «Дзеркало множить те, що бачить».

гарним краєвидом або на балкон, де багато квітів, – це збільшить шанси на мандрівки.

Не можна вішати дзеркало навпроти пустого кута, безладу або місця, де ви сперечаєтеся з рідними. Бо саме це й почне збільшуватися в геометричній прогресії: безлад, сварки, хаос та пуста.

ЛЮСТРО НА КУХНІ

Дзеркало на кухні впливає на фінансовий потік. Саме тому воно має бути **направлене на холодильник** (бажано повний). Вважається,

що ця хитрість показує Всесвіту, що вам потрібно вдвічі більше ресурсів.

Не забувайте слідкувати за чистотою дзеркала, бо розводи, пилюка або бруд можуть спотворювати сигнали.

ЛЮСТРО У СПАЛЬНІ

Будьте особливо обережні при розміщенні дзеркала у спальні. Якщо воно висить **навпроти вашого ліжка**, то енергія удачі буде розбиватися об ваше відображення уві сні. І є ризик, що це спричинить тривоги.

Якщо вам дуже необ-

хідно дзеркало у спальні – **повісьте його у кутку**. Коли не користуєтеся – закривайте його тканиною, картиною, шторою.

ДЕ ДЗЕРКАЛУ НЕ МІСЦЕ

Навпроти ліжка. Це створює тривожність, заважає вашому сну і подвоює самотність, якщо ви спите наодинці.

Навпроти дверей або смітника. Це підсилює негатив.

У зоні безладу. Дзеркало множить те, що бачить. Якщо перед ним хаос, то ви й отримаєте більше хаосу.

«Життя без кохання – як дерево без квітів і плодів» (Халіль ДЖЕБРАН (1883–1931), видатний арабський письменник і філософ XX століття ліванського походження).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

Щоб і в горі, і в радості, і навіть коли свині не доїдають – разом бути...

● І СМІХ, І ГРІХ

Інколи щастя не треба шукати – його треба помітити через паркан

Василина ПИСАНКА

«ДОРОГА РЕДАКЦІЄ «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»!

Пишемо Вам уже як законна пара, а не як два самотні серця, що блукали, як ті гуси без пастуха по нашій славній Зачепилівці, що на Харківщині.

Перша за все дякуємо Вам за те, що ми тепер разом. Бо, чесно кажучи, якби не Ваша газета, то й далі б жили через тин, як два вперті кабани – кожен на своєму городі, але носами в один бік.

А тепер слухайте, як воно було.

Мій тепер уже чоловік – Петро – в нас у селі знаний холостяк. Не те щоб красень писаний, як із ікони, але й не такий, щоб собаки гавкали. Роботящий, хата є, тракторець є, тільки жінки не було – як у борщі без солі: їсти можна, але душа не радіє.

І от я, його сусідка Марина, дивлюся на нього через тин уже років десять. Він там картоплю сапає, а я тут буряк полю – і так ми переглядає-

Поки він шукав любов – вона вже сапала поруч.

мося, як два телевізори без антени: ні сигналу, ні звуку.

І тут мене як осінило! Думаю: «А чого це я чекаю, як та верба над ставом, поки саме виросте? Треба діяти!»

І взяла я, та й написала в Вашу газету шлюбне оголошення... від імені Петра!

Написала, що він – чоловік серйозний, хазяйнови-

“

Петрусо! Не шукай щастя за тридев'ять земель. Через тин у тебе – твоя любов єдина. Марина.

тий, із душею, як поле після дощу – глибокою і родючою. Що шукає жінку не на один вечір, а на все життя, щоб і в горі, і в радості, і навіть коли

свині не доїдають – разом бути.

Ой, що тоді почалося! До нього такі «наречені» почали приїжджати, що аж

кури перестали нестися від переляку. Одна – з Полтави, друга – із Житомира, третя – взагалі з-під Львова! Усі з валізами, з поглядами, як у ревізора, і з намірами серйознішими, ніж у податкової.

А Петро стоїть, як той бичок на ярмарку – очима кліпає і не розуміє, за що йому така слава звалилася.

Я спочатку сміялася, як та сорока на дроті. А потім... щось мені стало не до сміху.

Бо дивлюся – а мого Петра можуть і «відбити». І тоді я, як справжня жінка, що довго мовчала, але таки дозріла, вирішила діяти рішуче.

Сіла ввечері, взяла ручку... і написала йому листа.

Короткого. Як постріл.

«Петрусо! Не шукай щастя за тридев'ять земель. Через тин у тебе – твоя любов єдина. Марина».

Перекинула того листа через паркан – і серце в мене калатає, як молот у кузні.

А він зранку виходить, читає... і дивиться на мене.

І знаєте, як подивився?

Не як сусід на сусідку. А як чоловік на жінку, яку він, виявляється, усе життя бачив – але не бачив.

І от тепер ми разом.

І сміємося, що могли прожити життя, як дві паралельні колії – поруч, але ніколи не перетнутися.

Тож дякуємо Вам, дорога редакціє, що звели нас, як добрий міст через річку.

Бо, як виявилось, інколи найбільше щастя – не десь далеко, а буквально... через тин.

З повагою і любов'ю – Марина і Петро із Зачепилівки.

Суд у Коломиї

● БУВАЛЬЩИНА

Судове засідання в самому розпалі. Прокурор, напустивши на себе поважності, викликає до трибуни пані Ганну, свідка по справі, і зверхньо питає: – Шановна, а чи знаєте ви, хто я такий?

Іван МАКОГІН, zhyttia.org

Пані Ганна поправила хустку, змирляла його поглядом і спокійно відповідала:

– Та як же не знати, дитино? Знаю тебе ще з тих часів, як ти малим по машині шмарклі ганяв. І що з тебе виросло? Одне

розчарування для батьків. Брешеш на кожному кроці, думаєш, що найрозумніший, а насправді – звичайний пихатий пройдисвіт. Дружину дуриш, людей за ніщо маєш, наче вони шахові фігури. Гадаєш, що ти великий пан, а по суті – пусте місце. Знаю я тебе, синку, аж надто добре.

Прокурор миттєво зблід, аж мову відняло. Повертається до адвоката захисту і, щоб перевести стрілки, питає:

– А пана адвоката ви теж знаєте?

Пані Ганна навіть бровою не повела:

– Аякже. Його теж із пелюшок пам'ятаю. Ледащо, характеру ніякого, оковита йому завжди була ліпшим другом за книжку. Адвокат із нього – як із козячого хвос-

та сито. Жінку свою теж зраджував, причому з трьома одразу. Одна з них, якщо тобі цікаво нагадати, була твоя дружина. Мати його ніколи ним не пишалася, біда та й годі.

Адвокат мало не зомлів прямо в кріслі.

Тут суддя, червоний

“

Знаю тебе ще з тих часів, як ти малим по машині шмарклі ганяв. І що з тебе виросло?

як той рак, починає несамовито лупити молотком по столу:

– Слухайте сюди, ви, два «генії»! Якщо хтось із вас зараз наважиться запитати цю жінку, чи знає вона мене – закатаю за ґрати на максимальний термін, який тільки дозволяє закон!

Фейсбук-група «Життя, як воно є».

– Слухайте сюди, ви, два «генії»!

Повернулася додому – і побачила чоловіка на підлозі з іншою жінкою...

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

Як Синтія Леннон – перша дружина музиканта легендарного гурту «The Beatles» Джона Леннона – застала його на зраді

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Травень 1968 року. Синтія Леннон повертається з подорожі й заходить у свій дім. Там – Джон і Йоко. Вони сидять навпроти одне одного, мов у своєму світі. На ній – халат Синтії. Біля дверей – капці. Усе стає зрозуміло без слів...

А тепер – найнеочікуваніше. Вона не кричала. Не влаштувала сцену. Не розбила нічого.

Вона... запросила їх на вечерю.

Пізніше Синтія зізнається: це був шок. Вона діяла ніби на автопілоті. Найболючішим було не лише зрада – а те, що все виглядало продуманим. Він знав, коли вона повернеться. Вона мала це побачити.

Наступного дня він поведився так, ніби нічого не сталося. Казав, що кохає. Що це нічого не

Фото: Рінго СТАРР.

За кілька місяців до розриву: Джуд, Синтія і Джон Леннони вдома із псом Бернардом (лютий 1968 року).

означає. Але Синтія вже знала: це – кінець.

І ось частина історії, яку рідко згадують.

Вона не стала «злою колишньою», як цього хотіли таблоїди. Хоча мала на це всі причини. Розлучення, приниження, мізерна компенсація від одного з найбагатших музикантів світу...

Вона просто пішла. Без скандалів. Без продажу історій. Без спроб зруйнувати легенду.

Вона переїхала в тихе містечко, відкрила маленький ресторан, виховувала сина й будувала життя заново – далеко від шуму та слави.

Поки весь світ захо-

“**Найболючішим було не лише зрада – а те, що все виглядало продуманим. Він знав, коли вона повернеться. Вона мала це побачити.**

плювався Джоном Ленноном, Синтія просто жила. Спокійно. Гідно. По-справжньому.

І ще один важливий штрих.

Коли Джон пішов, його товариш по The Beatles і їхньої родини Пол Маккартні не зник. Він прийняв підтримати Синтію та її маленького сина Джуліана. Саме тоді народилася пісня, яку світ знає як «Hey Jude» («Гей, Джуд»).

Про хлопчика, якому було боляче. Про біль, який можна пережити.

«Гей, Джуд, не роби це погано. Візьміть сумну пісню і зробіть її крацою...»

Не забудьте впусти її у своє серце...»

Синтія Леннон прожила життя без гучних заяв, але з величезною внутрішньою силою.

Вона довела просту річ: гідність – це не те,

що у тебе можуть забрати.

Це те, що ти сам вирішуєш не віддавати.

У світі, де всі намагаються перекричати одне одного, її тиша звучить найгучніше.

І, можливо, саме це – справжня сила.

ПРО КОГО ЙШЛА МОВА В ІСТОРІЇ:

Синтія Лілліан Леннон (1939–2015) – британська мисткиня та публіцистка і перша дружина музиканта легендарного гурту «The Beatles» Джона Леннона (1940–1980), матір їхнього спільного сина, нині 62-річного англійського співака, автора пісень, фотографа і філантропа Джуліана Леннона.

Йоко Оно (Йоко Оно Леннон) – японсько-американська авангардна художниця,

музикантка, перформерка, кінорежисерка, а також феміністка й пацифістка. Зараз їй 93 роки. Друга дружина Джона Леннона, матір їхнього спільного сина, зараз 50-літнього американського співака, композитора, музиканта та актора Шона Таро Оно Леннона. Вона залишалася одруженою з Ленноном до його вбивства 8 грудня 1980 року.

Сер Джеймс Пол Маккартні МВЕ – 83-річний англійський співак, композитор, автор пісень, мультиінструменталіст, музичний продюсер, підприємець, лауреат численних премій Grammy, кавалер Ордена Британської імперії, лицар Британської імперії. Здобув всесвітню популярність як один із засновників і учасників рок-гурту The Beatles.

Фото: pinterest.com.

Джон і Йоко: музикант вважав, що в них із дружиною одна душа в двох тілах – Джон-і-Йоко – тому змінив своє друге ім'я Вінстон на Оно і став Джон Оно Леннон.

● ФОТОЖАРТ

Фото: «Український народний гумор».

«Попросила чоловіка запекти курку в духовці...»

● СМІШНОГО!

Психолог каже: Приходить чоловік до психолога і каже: – Все в мене в житті добре, але не вистачає гострих відчуттів, як би мені їх отримати, і побільше? Все я вже перепробував: і з парашутом стрибав, і з аквалангом пірнав... Хочеться чогось нового.

Психолог каже: – Заведіть собі коханку.

– У мене їх три, – відповідає чоловік, – не допомагає.

– Тоді розкажіть про них вашій дружині.

Якщо з жінкою є хімія, то буде і фізика. А при розлученні і математика.

😊😊😊
Господині на замітку: поцілунок чоловіка буде більш жагучим, якщо затиснути в зубах котлету!

😊😊😊
Чоловік гвалтує жінку.

– Допоможіть! Допоможіть! – кричить та.

– Та ви не поспішайте кричати, – каже чоловік,

– може я ще й сам впоруюся...

😊😊😊
Чоловік запитує дружину:

– Як думаєш, чому сусіди називають тебе ідіоткою?

– Ну... був би ти генералом, називали б генеральшею... – не розгубилася жінка.

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779

Тираж номера: 5228.

Засновник: ТзОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13. Поштова адреса, за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської області, 43016.
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.
ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA8330529900002600700803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 3052299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4
Реєстраційний номер R30-02487 № 142
Відруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Замовлення №455.

«Між коханням і вечерею я завжди виберу вечерю. Вона прийнятні ніколи не каже, що ми повинні залишитися просто друзями» (Сара Джессіка ПАРКЕР, 60 років, американська акторка, продюсерка та модель).

volyn.com.ua

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

Прокляття за любов

«Хочу, щоб він був зі мною».

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Ворожка ж попереджала: за це кохання доведеться розрахуватися... і рахунок прийшов через роки

Зореслав СТОЖАР

«ЗАПЛАТИШ ТИМ, ЩО ВЖЕ НІКОЛИ НЕ ПОВЕРНЕСЬ»

Світлана довго не наважувалася. Сміялася разом із Марічкою на парах. Разом пили каву в студентській їдальні. Разом ділилися мріями

«**– Я не знаю, що зі мною... – казав він. – Але без тебе не можу.**

про майбутнє. А потім одного дня зрозуміла: вона більше

не може дивитися, як Марічка тримає за руку Василя.

Того самого Василя. Свого Василя. ...Вона знайшла ту жінку на околиці міста. Хата – перекошена, вікна – темні, наче дивляться крізь тебе.

– Хочу, щоб він був зі мною, – тихо сказала Світлана.

Знахарка довго мовчала. Дивилася так, ніби бачила не обличчя – а долю.

– Я це можу зробити, – нарешті мовила. – Але за сьогоднішню любов доведеться тобі розрахуватися у майбутньому.

– Як це?..
– Заплатиш тим, що вже ніколи не повернеш.

Світлана не зрозуміла. І не захотіла розуміти.

– Я згодна.
...Все сталося швидко.

Василь раптом охолов до Марічки. Почав шукати зустрічей зі Світланою. Писав записки. Чекав під гуртожитком.

– Я не знаю, що зі мною... – казав він. – Але без тебе не можу.

Марічка стояла перед ними, бліда, як стіна.

– Ти... – прошепотіла вона до Світлани. – Ти ж моя подруга...

Світлана відвела очі. А Марічка раптом сказала – тихо, але так, що мороз пішов по шкірі:

– Проклинаю ваше кохання.

І вийшла. Більше вони не говорили.

Ніколи.

Що було далі – читайте на с. 5

Енергія, яку зберігає в собі дзеркало, здатна змінити ваше життя, як в кращу, так і в гіршу сторону.

Як перетворити дзеркало на магніт для удачі

● ШКАТУЛКА ПОРАД

У східній філософії люстро вважається потужним енергетичним інструментом. Але поставити його потрібно тільки в особливе місце

Куди саме – читайте на с. 13

● МАГНІТНІ БУРІ У КВІТНІ:

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

- Слабкі: 3, 16, 22, 29.
- Середні: 5, 9, 10, 11, 17, 24.
- Сильні: 4, 18, 23.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

«Кохання – це вогонь. Але чи зігрів він ваше серце, чи спалить ваш дім, ви ніколи не знаєте» (Джон КРОУФОРД (1906–1977), одна з найталановитіших американських акторок німого й звукового кіно, танцюристка та підприємця).

Маргаритки для Маргарити

● НА ПЕРЕХРЕСТЯХ ДОЛІ

Як вона йому потрібна! Як потрібна ця тендітна жінка! У неї – сини. А він – самотній. Посивів рано. Ні, це ще не старість. Це – втома. Біль, що ятрить душу. Це те, що не можна собі простити й забути...

Ольга ЧОРНА

Накрапав дощ. Він сидів у автівці неподалік її під'їзду. Поруч лежав букетик маргариток. Не наважувався подзвонити у двері її квартири. Сподівався, може, вона вийде. Не дочекався...

Він приїде сюди знову. З букетиком маргариток. Для Маргарити. Колишньої коханої. Зрадженої ним. До тієї,

перед якою має покаятися...

...Ярослав закохався «не в ту» дівчину. Він – син батьків-чиновників. Маргарита – з простої сім'ї. Мама працювала в бухгалтерії на підприємстві, батько – водієм.

– Що, романтика в голову б'є? – запитав батько, довідавшись про синове захоплення.

– Залиши Ярослава в спокої, – мовила матір. – У його віці всі закохуються «не в тих». Це мине.

– А якщо не мине? Ми – люди статусу, а та дівка...

– Я поговорю з Ярославом.

Він пообіцяв матері більше не бачитися з Маргаритою. А сам по-тай ходив на побачення до коханої. Нічого не розповідав їй про сімейні розбірки. Гадав, минеться. З часом батьки зрозуміють...

Але в батьків були інші плани. Петро Миколайович хотів порід-

нитися з керівником сусіднього управління. У того була донька. Мовчазна, трохи дивакувата. Подейкували, слабкість якусь має. Але Ярославові батьки на те не зважали. Головне, що родина впливова. Це саме те, що потрібно Петрові Миколайовичу та його дружині.

«**У його віці всі закохуються «не в тих». Це мине.**

– Ярославе, до нас у вихідні гості прийдуть. Станіслав Іванович з дружиною та донькою. Будеш кавалером для Анжели, – пожартувала матір.

– О, ні! Тільки не це. Ти ж знаєш, Анжелка... вона трохи якась...

– Це не обговорюється. Тим паче, скоро на роботі в батька буде серйозна перевірка. А Ста-

«Значить, так, Ярославе, більше до тієї дівки – ні ногою...»

ніслав Іванович, якщо треба, може багато чого вирішити...

...Маргарита ошелешила Ярослава:

– Я вагітна.

– І... що ми будемо робити?
– Розпишемося. Ти вже працюєш. Я через два місяці диплом отримую. А потім станемо батьками.

Ярослав повідомив новину своїм рідним. Ті змінилися на обличчі.

– Значить, так, Ярославе, більше до тієї дівки – ні ногою, – відрубав Петро Миколайович. – Якщо хтось про щось буде запитувати – зустрічаєшся з Анжелою. Завтра ж запроси її в кіно чи в кафе. Ми – люди зі статусом, партійні, а ти таке вчудив. У тебе попереду кар'єра. Невже хочеш життя собі зіпсувати? Я все сказав. Мама зі мною згодна. Якщо та дівка буде ри-

патися – пошкодує. Ти мене знаєш.

Ярослав знав: батько слів на вітер не кидає. З Петром Миколайовичем ніхто в контри не вступає. Потім проблем не оберешся.

Петро Миколайович через свого водія, якому довіряв, передав Маргариті гроші на аборт...

Закінчення історії – на с. 12